

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. **К.В. бр. 01/2003**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 13.09.2005. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 13.09.2005. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 11,00 ЧАСОВА.

Председник Већа констатује да је Веће у неизмењеном саставу, те да су присутни заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати Лознијевић – Даниловић, Томић, Маровић и Тодоровић, те Наташа Кандић, као и адвокат Даниловић, те браниоци оптужених адвокати Петрушић, Заклан, Перковић, Јеврић, Перески, Вукотић, Калањ, Станић, Дозет, Ђурђевић, Бељански и Бојков, а одсутни су браниоци адвокати Вујин, Пилиповић и Мијатовић, али је ту адвокат Славиша Продановић. Надаље су одсутни браниоци адвокати Штрбац, Мамула Станојловић, те Јелушић.

АДВ. ЂУРЂЕВИЋ ВЛАДИМИР: Адвоката Јелушића, Председниче уз Ваше ће као браниоца Ђанковић Мирослава бранити адвокат Ђурђевић данас, односно мењати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До доласка или у току целог претреса.

АДВОКАТ ЂУРЂЕВИЋ: Мислим да се неће данас појавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Ђанковићу.

Оптужени Ђанковић је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца адвоката Јелушића брани бранилац адвокат Ђурђевић.

Одсутни су и браниоци оптуженог Мугоше, адвокати Илија Радуловић и Слободан Сташевић,

АДВОКАТ КАЛАЊ: Адвокат Ђорђе Калањ замењиваће Илију Радуловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мугоша.

Оптужени Мугоша је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца адвоката Радуловића брани бранилац адвокат Калањ. А одсутни су и браниоци оптуженог Драговића адвокати Апро и Левајац. Сви оптужени су ту.

За данас смо планирали и позвали сведока Карловић Вилима. Сведок Карловић Вилим је приступио. Позовите сведока молим вас.

Приступио је сведок Карловић Вилим.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Констатује се да приступи и бранилац адвокат Штрбац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Карловићу.

Сведок Карловић Вилим,

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Антона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођен?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: 1970. године у Загребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1970. у Загребу. Настањен у Загребу? Улица и број?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Сад сам већ пријављен на новој адреси, у бити ја се селим ускоро у Велику Горицу, па онда је то Школска број 22-а, али тренутно сам још у Загребу. Селим се ускоро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали смо иначе проблема са Вашим адресама. Ово је потрајало док смо Вас некако пронашли преко Министарства правде Републике Хрватске и уручили Вам позив. Шта се по занимању господине Карловићу.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја сам мировљеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер, јел тако?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да сте Ви у сазнању да сте чули преко првенствено преко средстава јавног информисања о томе, против кога се води овде поступак? Чули сте та имена?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па гледајте, бићу искрен нисам баш превише у току. Знам о чему је ријеч, знам зашта сам овдје, али не знам сад сва та имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро чућете их касније од мена али сада само овако по тим сазнањима које ви имате па претпостављам да нико од њих није ваш какав сродник, јел тако?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не, не, не не може бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан па упозорен, опоменут и заклет, читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

Господине Карловићу саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте да казујете истину, све чега се сећате дужни сте да нам верно, дакле по Вашем најбољем сећању пренесете, ништа не смете прећутати. За давање лажног исказа се кривично одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговорима би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу, дакле на та питања нисте у обавези да одговорите него ће те одбити одговор уколико Вам се постави какво такво питање а ви га у том смислу процените. Ја Вас молим да гласно прочитате текст те заклетве за сведока налази се ту на пулту испред Вас. Не знам да ли је сада на ћирилици или латиници претпостављам да има и у једном и у другом писму.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја сам за време свог школовања и ћирилицу учио и такода могу се снаћи и по једном и по другом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, само гласно.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Заклињем се да ћу о свему што будем пред судом питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прићутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Карловићу. Претпостављам да Ви знате шта нас овде занима. Ми овде водимо поступак већ годину и нешто дана против више људи, због догађаја у Вуковару у јесен 1991. године на пољопривредном добру

Овчара. Па нас првенствено то занима. Хоћете нам рећи где сте Ви тих дана, те јесени, дали сте у Вуковару, јете ли тамо рођени, да ли сте тамо живели, одрасли итд. и да ли сте били ангажовани у каквим јединицама, у борбеним дејстима и шта се све дешавало са Вама тих дана. Јер ми имамо неких сазнања да се и са Вама дешавало нешто што ћемо вам евентуално и предочити.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па ево ја ћу кренути од почетка па до неаквог свог краја, до неаког свог привођења у Сремску Митровицу, иначе ако мало будем застајкивао ја се испричавам одмах унапред. Мало сам узбуђен и због неких емотивних разлога, јер сам сазнао да су на овом суду два човека због којих сам ја данас и жив имам обитељ и функционирам као нормалан човек.

Ја сам као добровољац приступио Збору народне гарде у време оних догађања свих који су били 1991. године и по задатку, по заповеди као припадник Збора народне гарде сам био упућен на ратиште у Вуковар. Тамо сам прове до дозадњих дана где сам се и предао са комплетним људством, значи који се затекло тих дана у болници. Из болнице 20. студеног, јели, 20. новембра смо отпремљени на то пољопривредно добро «Овчара». По мом сјећању на Овчару је доведено 5 и по аутобуса. Значи, пет пуних аутобуса и сећам се да је један аутобус био на пола пун, а то сјећам још јер смо пре него што смо довежени на Овчару једно време стајали у мислим да је то Вуковарска касарна, па пошто смо били у групу, ја сам успео видети да је тај један аутобус полупразан, зато је та неаква моја процена била негде око 270 људи да је доведено на то пољопривредно добро «Овчара». Када смо довежени на саму «Овчару» аутобуси су стали у колони и извођени смо аутобус по аутобус и кроз шпалир смо, прво смо стајали пред хангаром наше особне ствари документе, новац у бити све што смо имали код себе чак и одећу и онда смо улазили у тај хангар где су људи нормално, мислим није нормално али су тучени, малтлетирани и све оно што је даље било. Док сам ја боравио на самој Овчари особно нисам видео нити једно пуцање ни стрељање нити убијање, али биле су страховите батине и видео сам да су људи лежали у несвестици, тамо се тукло чим се год стигло од батина, ланаца неаквих, практички од пушака, од свега што се нашло при руци ударали су људе. Битно је само напоменути да има још један човек ја сам имао стварно мало свима вама који ме слушате та моја прича звучи невороватно зато јер овога сам из Загреба и нисам имао никаквих познатих људи који би ме спасили ето ја па пошто сам један па ћу рећи само бог и ето тако три човека на крају су битна зашто сам ја данас жив. На «Овчари» ми је главу спасио један момак под надимком «Штука» који ми се тад представио да је из Руме. Пшто сам ја пре рата долазио у Руму и с једним колегом сам, пријатељем од свога оца путовали смо у Истамбул и тако мало оно бићу искрен неку смо робу коповали тако да сам долазио у Руму и у том реду док смо чекали да уђемо у хангар ја сам ушао у разговор с тим војником «Штуком» под надимком «Штука» јер имена, сећам се да ми је рекао име, али не бих рекао, случајно да не би криво рекао јер се добро сећам «Штуке» то ми је остало у сећању. И у тренуцима оно кад је он мене питао откуд сам ја сам рекао да сам из Загреба, он је онда је он мени рекао па шта ти је требало да се ту нађеш, и тако у углавно тој конверзацији он ми је открио да је из Руме на шта сам ја њему рекао да ам често долазио у Руму и мало смо успоређивали где сам ја то долазио и испоставило се да он тамо близу станује. Ја сам га питао па пријатељу, оно ми смо мало помало долазилу у том реду до тог шпалира где смо улазили у хангар, како смозведени из аутобуса. Ја велим пријатељу па шта ће бити ово. Вели он, вели бојим се да ћете сви бити убијени такоми је рекао. Ја велим њему, па дај молим те

спаси ми живот ако можеш. Он је рекао не знам, тешко да ћу моћи оно јер он је исто био, ја сам тада имао 20 и мислим једну годину, а мислим да је и он био мојих 20-так година, знам да је био млађи момак, углавном кад сам ја прошао тај шпалир и почео добијати прве батине, он је са једним заповедником, чини ми се да је био по чину капетан дошао поново у тај хангар и кад сам ја већ почео добијати батине и извукао ме ван. Нас је било чини ми се седам укупно пред хангаром који смо извучени и било је ту још момака са српске стране који су чували те своје који су извадили Хрвате вани. Међу њима је и тај «Штука» чувао мене чини ми се и да је од доктора сад не могу се точно сетити се Иванковића или Ивановића чини ми се Иванковића син био вани и још је било неколико тих људи из српских формација који су нас чуели вани. Сећам се добро да је капетан рекао «Штуки» вели чувајте их вани да их не би четници убили. Након тога, након једно два сата ми смо вани стајали можда једно сат, сат и по, два унутра и даље су се заробљеници тукли и почело је неакво пописивање чак мислим да сам у том пописивању да је инас седам пописано да смо уведени у хангар кад су битине престале и нас седам је пописано тамо код неаквог официра, углавном смо неаквим комбијем нас седам је одвежено на складиште «Модотекс» у Вуковару. Боравећи на том складишту дошли смо на складиште где су углавном били старци, жене дјеца цивили и након неког времена, ја ћу тако рећи, не бих хтео да увредим никога у овој судници али ја ћу се изразити изразом којим су и сами ти људи себе називали па ћу тако и употребити израз не с намером да било кога вређам. На то складиште су дошли поново људи четничке формације и човеку под надимком чини ми се «деда» који је био мало старији који је чувао све цивиле који су требали ту ноћ негде отићи или пред јутро, значи то вам још увек говорим у рзадобљу вечери 20. новембра на 21. Углавном, та четничка формација је запретила том деди да пошто је чињеница да се нас тамо сакупило 7 мушкараца међу свим тим људима цивилима, женама итд. и онда су они запретили том деди да ми не можемо на никакву размену ићи него да нас ујутру мора одвести негде другде. И тако је било током ноћи су те жене, дјеца и остали су отишли са аутобусима а нас је седам остало у том складишту и деда и још не знам колико војника, чини ми су то били ови редовни војници су нас отпратили у ново складиште «Велепромет». Ја сам после сазнао од ових Вуковараца који су тамо били самном да је то чини ми се то на «Велепромету» да се те просторије зову просторије столарије. Ја то тада нисам знао јер стварно велим из Загреба сам и уопће нисам познавао тај крај. Е сад, на том, колико год је, пазите ја ћубити слобоан па ћу тако ми је најлакше да својим речима, и кроз причу вам испричам па онда после тко буде имао питања нормално ће ме питати. Колико год је та «Овчара» била рећи ћу опасна за преживет, толико је тај «Велепромет» био можда на неки начин исто специфичан и тежак. Тај цели дан 21. студеног – новембра с тог складишта, ја ћу опет употребити тај израз и опет велим да не желим никога увредити с тим изразом из разлога што су ти људи сами себе тако представљали цјели дан су те, ја се сећам две групе људи у четничким одорама које су долазиле на то складиште на ту «столарију» и изводили су људе вани. Специфично је то што је овога, неки су се морали одмах и скинути и углавном то су релативно се то близу све догађало да смо чули и крикове и запомагања углавном људи који су изведени, биле су две просторије, али ја причам о својој просторији из које су изведени ти људи, значи те две групе су се цјели дан тамо измењивале и људи су убијани с тог складишта у «Велепромету».

Ја сам дошао на ред негде пред вечер. У ту «столарију», просторију столарије, по мене је дошла група људи које тај дан нисам их још видео да су било кога извели, сећам се као дан данас, ја сам после сазнао како тог човека зову. После ми се

представио као «Белгија» углавном тај «Белгија» и после сам сазнао и за другог који се представио као «Чедо» су извели мене, «Белгија» ми је дошао и рекао ми је то се сјећам као данас ти лепа црна дођи. Како сам ја на себи имао неку јакну коју ми је «Штука» с оне хрпе одеће и гардеробе сад се мало враћам ретроактивно на «Овчару», имао сам две специфичне ствари на себи имао сам тзв. «зенга» чизме жуте и како сам ушао у хангар већ сам био оно скинут и онда ми је «Штука» са те хрпе нашо неакве ципеле и рекао ми је скидај те «зенге» нећу те моћи сачувати и дао ми је неакву јакну на нагрнем на себе, сад се поново враћам на ту «столарију» када сам се ја дигнуо кад ме је тај «Белгија» прозвао ти лепа црна дођи и мени је та јакна пала он ми је рекао не треба, неће ти требати. Ја сам знао што ми се, што ме следи, с обзиром да цели дан је био такав мучан, слушали смо и крикове и пуцњаве и знали смо да се људи изводе на убијање. Занимљиво је да те «столарије», те две просторије је чувао човек сећам се да је Македонац, био је заповједник вода Војне полиције. Уствари не знам, да ли је био, пардон, не заповједник вода, знам да су га звали водник. Е сад да ли је он био заповједник вода јер је био само у осигурању, углавном он је био задужен за нас и он нас је дао тим формацијама које су долазиле. Изведен сам из те просторије. Након једно 100 метара је дошао некакав ауто и сви смо заједно сели у ауто значи, возач, «Белгија», «Чедо» и ја и одвежен сам у једну кућу на Петровој гори. Сад је мало оно специфично ми смо имали одређену конвезрацију, ја сам рекао «Белгији» рекао, вели он мени идемо на неакво испитивање, ја велим реко ма пријатељу знам да овога ће те ме убит, а не нећемо, нећемо, углавном кад смо ушли у ту кућу онда је настало једно ошће весеље оно у стилу, ево га имамо га биће забаве и тако. Опет је специфично у ту кућу кад сам дошао ту су опет били људи у формацијама, значи обучени у четничке одоре и они су се као таквим представљали. Ја сам посједнут на једну столицу. Нормално одмах сам почео добијат батине и скинули су ми одећу и оно почела је тортура. «Белгија» је био са моје леве стране. Змам да је био с њима у друштву и један човек који је био старијих година, макар неверујем да толко имао година како се он мени спредставио. Он је рекао мени као ја сам још био четник у прошлом рату. Сумњам да је, али вјероватно му је то инпонирало да ме тако уплаши или не знам шта. Чедо, који је имао пушку он ми је био цело вријеме док сам ја седео њих је било једно 15-так, 16 више не знам у тој просторији, углавном био један велики тол кроз целу просторију ту ја сам сједио с друге стране, они су сви около и Чедо ми је био иза леђа цјело време с пушком на глави, с десне стране ми је био тај старији човек и с леве стране ми је био «Белгија». И углавном у тој цјелој тортури био сам, пукушали су ме ушаљачем палити брадавице, ухо, косу, међутим как је те дане оно ромињала киша па није ми баш све то плануло и био сам онако влажан, оно је то мало изгорело али није то било страшно онда је «Белгија» са стола узео свећу, па ми је са свећом палио брадавице, руку и ухо ми је исто палио, имао сам неке мехуре, а овај старији човек ми је разбио од флашу главу и са флашом ме је исекао по руци и по леђима.

Е сад, долазим до онога што је мени битно и што на неки начин мене ставља у једно емотивно стање јер нисам заиста очекивао да ћу доћи у прилику да све то испричам и драго ми је што је то све у Београду и није у Хагу или било гдје другде. Ја ћу бити искрен нисам очекивао да ми се мази, да ми се пази али нисам ни очекивао да ме нетко закоље. Специфично је то, шре него што дођем на ову главну ствар која се догодила и зашто сам ја у бити данас дошао овде због двојице људи да испричам своју причу и да ви као судци и судско вјеће схватите да, немојте ме криво разумјети али људи који треба одговарат, нека одговарају а они који су заиста изложили свој

живот да би спасили мој живот мислим да треба добро размислити о томе што учинит с таквим људима.

Битно је још нагласити да је цјело време с њима била у друштву једна жена која их је наговорила да, наговарала да ме они оду силоват, да ће ми она онда одрезат гениталије а онда нек ме они у дворишту тамо закољу. У кући се појавио човјек који је, ја га се сјећам као дан данас главна карактеристика по којег га се сјећам имао је замотану леву руку и знам да је био виши од мене и он је «Белгији» у једном тренутку рекао што то радиш, он се, ја се не могу сада сјетит, углавном тај човјек се затекао на вратима дошао је у ту просторију и почео се свађат с «Белгијом» зашто то ради. Немој то радит, зашто то радиш, који ти је, да не кажем шта и на то му је «Белгија», ја употребљавам надимке које сам тад чуо од њих. Можда тај човјек се никад више није представио «Белгија» можда никад ни прије није био «Белгија». Ја употребљавам надимке које сам тада чуо. И тад је «Белгија» њему рекао вели ти ако не можеш вели, ако не желиш гледат, не мораш бит овдје. Тај човјек је изашо и још је и даље настављена та туртура, тучење, сећам се да сам овога, рекао сам им ја знам да ћете ви мене убит реко три дана нисам пио ни јео ништа ово како је та предаја и ја ћу употребити загребачки «сленг» и та фрка цјела била, људи дајте имам једну жељу испуните ми је па онда нека буде што буде, реко жедан сам и гладан сам дајте ми само воде да се напијем. И тада наравно нисам добио ни воде ни ништа, кроз то неко време таман у тренутку кад су се спремали негде мене извести вани ја опет говорим тај човјек је отишао. Значи то је некакво раздобље 15-так минута се догађа. Знам могу се сјетити да је то неакво краће време јер није било пуно времена и пошто сам оно у тим тренуцима, вјероватно ће те ме многи од вас схватити кад више немаш никакве могућности једино оно што ти остане размишљање о богу да ће ти можда бог помоћ. Сјећам се ја сам онда у тим тренуцима само размишљао оно као некав клинац који је одгојен у неаквој вјери реко «Исусе помози ми само да издржим муке како си их ти издржао» јер сам видео да је то озбиљна прича. У том тренутку долази у ту исту просторију враћа се тај човјек, тај човјек са замотаном руком и сњим долази човјек у одори, чини ми се да је шарена одора, а био ми је специфичан по двије ствари. Сећам се добро да је носио беретку чини ми се плаву са звједом петокраком и ја не знам да ли су оптужени ту не бих хтео човјека увредит али то је једна карактеристика по којој сам га запамтио да је мало у криж гледао. Углавном ту је почела једна велика свађа. Сјећам се њега сам првог запамтио по надимку јер су га почели тако звати. То је био човјек под надимком «Кина» који се почео свађати с њима, сјећам се да је «Белгији» говорио који ти је враг не можеш вели руке крварит. Сјећам се да је рекао ти си млад човјек, шта то радиш и прошао је кроз просторију с друге стране стола и примио ме за руку и он ме вукао према ван а тај «Белгија» ме вукао на своју страну. И углавном, овога ту је избила једна свађа међу њима, међутим «Кина», Кинез није опће хтео одступити извео ме вани на двориште а уз њега цјело време је био тај човјек са замотаном руком. Ја ћу сад употребит његов надимак да цјело време не говорим човјек са замотаном руком јер сам после сазнао после се он мени представио како му је надимак. Рекао је он мени име и презиме, али сам ја само запамтио надимак нисам могао име и презиме запамтити. То је био човјек под надимком «Маре» који је стао скупа са Кинезом у то двориште кад су ме извели вани и они су мене ставили иза својих леђа. Цјела та формација људи је изашла вани. Најгори је био тај «Чедо» који је с пушком цјело време покушавао доћи некако до мене и углавном «Кина» је рекао њима, вели ако ће те хтјет њега мораћете прво у нас пуцати па нећете ваљда у своје пуцати. И ту је и даље они су тражили вратите га, пустите га немој сад, како га можеш

ти нама доћи узет, шта то радиш, међутим, «Кинез» је мене извео на улицу скупа са Маром. Мара и Кинез и рекао ми је као оди испред нас пар метара и ту су ови остали удворишту нису више излазили на ту улицу. Ја бих волио да вам могу рећи која је улица и то али заиста немам појма, оно био је мрак, то је тај дио никад нисам био нити не знам где је то. Знам да је само Петрова гора. И углавном ми смо по тој неаквој улици дошли и дошли смо до једне куће где је била неаква жена и некав човјек. Пошто сам ја био горе гол, онда је Кина и Маре су тражили од те жене да ми дају воде и жена је изнела и дала ми је јабуку и добио сам воде и изнела ми је некав џемпер да се овучем да се загрнем. И у том тренутку је како смо ми у дворишту били поново дошао Белгија. И поново је тражио Кину да мене предају ипак њима, још као само њега и нећу више, и тако неакве приче, углавном опет је Кинез све то одбио и Кинез и Маре су ме даље довели до једне куће у којој је била, колико се сјећам, чини ми се да је била војна полиција и ту је исто био један заповједник те војне полиције човјек средњих година. Они су мене ставили у транспортера, тај њихов заповједник средњих година по чину више не знам шта је, чини ми се и тада да је био капетан али мање важно и у транспортер су ушли и Кина и Маре и још једно два војника, било нас је једно 7–8 . И они су мене, поново су ме вратили на то мјесто у «столарију» «Велепромет». Међутим ту је овога, специфично да је дошло до једне свађе између Маре и тог војног полицајца, јер сећам се да је Маре рекао том војном полицајцу како можеш, зашто то радиш, зашто људе дајеш, па шта ти је па шта си говно и тако у том стилу, овај опет на њега. Ту је онако дошло скоро до вербалног сукоба. И углавном тај заповједник који је дошао са Маром и са Кином, тај од те Војне полиције, човјек средњих година он је обавјестио заповједника вуковарске воарне - касарне који је тад био са војском у вуковарској касарни. То је сад један закључак да га је обавјестио јер недуго иза тога је дошао он са војском и дошао је видјет што се то догађа. Када је човјек дошао поново и сећам се ја сам поново враћен у ту ћелију. Додуше, ја сам тада Мару питао сам га пријатељу како да те запамтим, мислим зашто ми главу спашаваш. Не разумем . Вели он мени сећам се онако унео ми се у фацу, вели добро ме запамти, ко ти је живот спасио, вели ти си за сад сигуран вели, а што ће бити самном не знам. И ту сам растао се од њега, ушао сам у ту просторију «столарије» и након неког времена долази тај господин. После сам сазнао да је он заповједник у вуковарској касарни. Сјећам се ја сам оно како сам био изрезан, запаљен, била ми је ту глава разбијена, ту од флаше, ту од пушке и онако био сам се загрнуо оном јакном која ми је остала кад сам одлазио из те «столарије». Онако сам мало куњао, чуо сам онако групан глас гдје тај момак што су га изрезали. Ја се дигнем, скинем јакну и онај џемпер што сам добио од оне жене, и он ми је то погледао. Сјећам се као дан данас човјек велики, иза њега је био један дјечко специјалац исто са оружјем, оно псовка, наша класична балканска, мајку им и до сад смо се са усташама вели обрачунавали а сад ће мо морати с четницима. И углавном тај је заповједник сад улазим у дио приче који није битан за ова два човјека скратићу је колико год могу. Нас је са тог «Велепромета» нас је ставио у аутобус, мене је ставио у свој особни ауто «Опел Омегу» сјећам се као дан данас одвезли су нас у вуковарску касарну. Ту смо ноћ 21. преноћили и 22. ујутро су нас аутобуси депортирали у Сремску Митровицу где сам ја након тога још шест мјесеци провео у логору. Ја не могу вама ни дочарат, нити описат тренутке које сам ја преживљавао и што је нормално нити не очекујем од вас да се кроз уживите у то, али људи који су мени спасили живот «Кина» и «Маре» они су се заиста морали изборити да ми спасу живот. Они су стали пред оружје они су били цјело време са мном и штитили ме. Ја заиста бићу искрен нисам знао уопће да су људи оптужени за ратни злочин, иначе бићу вам искрен, ја сам некако по страни свих

тих догађања. Пробајте ме разумјети и ви који водите оптужбу и ви који браните да сам у посебним емотивним дојмом. Покушавам бит реалан и сви који су направили било какве гадости требају одговарати било с ваше стране српске, било с наше стране такав је мој став.

Данас имам шесторо дјеце, имам предиван живот, уживам у обитељи, одгајам дјецу а све то не би било могуће да није било тројице људи опет морам рећи тројице кренућу од малог «Штуке». За њега сам једино сазнао да је заштићени свједок па до онда «Кинеза» и до Маре. Ја сам у рату изгубио и брата који је имао 18 и по година. Наравно ми смо били добровољци и ја и он док смо као клинци разговарали знали смо да ће можда један од нас изгубити живот и тако се и догодило. Вјеровали смо у неке своје идеале, у неку своју ствар исто као и што су Срби који су с друге стране се борили вјеровали у своје. И људи који су мени са српске стране спасили главу помогли су ми да ја у себи, без обзира на све своје пање које сам прошао не осјећам никакву мржњу као према народу што се тиче Срба. Тако да, на жалост свако зло има неко добро. Велим под посебним сам емотивним дојмом. Ја молим и оптужбу и одбрану да ме разумеју и вас како судско вјеће и ја бих особно волио ако могу имати шансу опће видјет та два човјека па био би ред да им стиснем руку и да им захвалим за то што сам ја днас жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА. Пружићемо Вам прилику управо сад господине утолико што ће те поћи до овог, ове просторије са оптуженима па да видимо да су они евентуално ту. Прошло је пуно времена. Сви смо старији, знатно старији . Све то разумљиво. Значи пођите погледајте прошетајте, дакле са десне на леву страну па ако препознате неког од тих људи о којима сте говорили покажите на њега и ми ћемо га замолити да устане. Устаните, да хвала. Закључио бих господине Карловићу да сте препознали ову двојицу људи који су устали? Јел тако?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ко?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Кина је десни, а Маре је с наше стране гледајући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Председник већа констатује да је сведок показао на оптужене Милојевића и Љубоја који су устали на ово препознавање а сваког их је препознао и у смислу да је определио ко је ко од њих двојице.

Господине Карловићу ја бих Вас замолио да се вратимо, да се ипак вратимо Ви сте сад у једном несметаном излагању, казивању, причи доста овако емотивно обојеној испричали све те догађаје мало бисмо се вратили на почетак да мало разјаснимо неке ствари. Ви кажете да сте се предали у вуковарској болници?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта то значи? Имамо ту нека сведочења која не говоре о предаји него о једном склањању у вуковарску болницу у смислу разоружавања претходног склањања муниције, оружја, склањање у вуковарску болницу имамо и једну званичну предају Митничког батаљона која је значи урађена званично по војним прописима итд. па бих Вас у том смислу питао кад сте ви ушли у вуковарску болницу и како, јер то комплетна нека јединица, која јединица ? Како је то уште било?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па гледајте ти дани Вуковара су били специфични. Ја сам дошао са својом постројом која је, јединицом, која је бројала 20-так људи. Међутим, тих задњих дана Вуковара то вам је било једно расуло свих тих наших

хрватских формација. Практички, ту није било неаквих сад јединица да бих ја могао рећи био сам ова или она јединица. Ми смо дошли тамо као Збор народне гарде. Подјелили смо се са домаћим тим чланством и углавном оно како је ја ћу се изразићу се тако противничка страна како је стезала обруч ми смо све ближе и ближе били овога и центру града и тој болници. Углавном у болницу сам ушао вечер прије, значи прије тог одвођења на Овчару. Значи прије тог 2о.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то Вас питам. Дан, два три, колико пре тога?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Дан прије уласка, значи. Јер ми смо држали неакве позиције око болнице макар ту више није било неаквог активног отпора јер је практички смо били већ, били смо свесни, било је питање сата и дана да се предамо. И углавном знам да је био на неки начин ултиматум да више из круга болнице не сме ниједан метак бити испаљен . У болници је било већ пар тисућа људи који су чекали да се нешто заврши и међу њима сам био ја, био сам нешто лакше рањен. У болници је било 7 или 8 мојих колега војника који су срањени и имени је било најсходније да одем исто у ту болницу и причекамо да се догоди то што се догодило. Мислим ако Вас задовољава опће тај одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да да, да ли знате имена људи који су, тих ваших кажете тих 7 – 8 војника самном било. Да ли знате њихова имена?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па знам једног који се води несталим. Њему је име Харлан Фон Бесинцер. Онда у болници је био и Роберт. Да будем искрен нисам очекивао . Мало ми је, можда и због мог емотивног стања ми је мало . Андреас исто, не могу се сјетит презимена, знате пуно је то година прошло. Једно 7 – 8 људи који су били рањени. Жељко мајор, ево за сад је то то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то ће мо разрешити на други начин. У ваком случају, дакле, претходног дана сте Ви ушли у болницу? Јел тако? Претходног дана у односу на овај дан када сте аутобусима одведени?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да то је задњи дан прије те предаје. Ми смо оно практички било расуло и оно. Могу рећи скупљали смо се у тој болници, то нам је било оно ето тамо ће се нешто догодити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, шта се ту дешава у болници за то време док сте Ви у болници? Шта се дешава? Да ли је у болницу ушла, да ли су у болницу ушли припадници ЈНА тадашње или ко други, шта се дешава са вама из болнице, шта се дешава сутрадан, како је дошло до тога да улазите, одлазите у те аутобусе, да ли је вршена каква селекција итд.?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па гледајте овако. Војска је, али молим Вас да ово узмете, није ми у интересу рећи било шта чега се добро не сјећам или било шта што није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, наравно.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Чини ми се да је војска у болницу ушла 19. Сад не могу се сјетит да ли је то било у неаквом подневном термину, поподневном, предвечерњем заиста то ми је данас као у магли. У том првом уласку је било све океј. Ми нисмо опће осјећали да ће се нешто догађати. Тек друго јутро, значи 2о-ог је почела та селекција. Да будем искрен ја кад сам се затекао међу том групом, овога, 2оо и нешто људи за Овчару, нисам тад опће знао да се селекционирају лакше рањени, теже рањени. Видио сам углавном да су људи рањени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас је неко пописивао у болници рецимо током тог 19-ог навече?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Мене није нитко. Нисмо ми сви били на хрпи, знате .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер имамо нека сазнања да је вршен попис људи у болници, запослено особље?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не незнам, немам појма, не могу се тога детаља оуопће сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ. Не сјећам се да је неки попис рађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сутрадан кад излазите из болнице и како? Како се затекнете у тој групи ето како кажете 200 и нешто?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ. На неки начин пазите војска је била свагдје у болници. Ми смо добили једну заповјед да сви лакше рањени да се нађу да иду ту пред тај излаз. Сад ми смо дошли пред тај, мислим да је то стражњи онај болнички излаз, ту смо стали у реду, нас су ту прегледали и аутобуси су били са оне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је вршен, дакле то, да ли је вршен какав претрес ваш? Да ли вас је неко претресао?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Нормално, да не улазимо у аутобус са оружјем. Разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту вршен какав попис?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ. Не сећам се. Можда је, а можда и није, заиста се не сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су људи који то раде?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Тад је то пред болницом радила тадашња ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да да. У смислу да ли је то евентуално припадници војне полиције, јер сам схватио да разликујете припаднике Војне полиције од?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ. Знате шта бићу искрен . Не могу се усудит, не могу се сјетит да ли су имали бјеле опасаче, да ли не, не знам, углавном знам да је више мање те ево ја ћу их назват паравојне формације су кружиле околу а док је војска обављала то разврставање и увођење у аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То се кажете дешава на задњем улазу у болницу. Где су аутобуси у односу на то место?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па ајмо рећ, особито су ту има цеста значи која иде не знам јесте били кад, не знам како да вам објасним, има цеста иза болнице која на којој су били аутобуси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су аутобуси били?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу сви ти аутобуси одједном отишли одатле или?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па гледајте, ја знам да је било више аутобуса кад смо се оно доле окретали и шли горе некуда, негдје и онда смо тим вожењем дошли у ту вуковарску касарну. Пошто су они кружно се онако поредали па сам могао избројати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА :Па сте онда видели да је у питањупет аутобуса и један полу, укупно шест?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то доба дана по Вам. Колико би могло бити сати. Пре подне, после подне.?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Мислим да је све почело негдје у пријеподненом термину или можда чак подне. Али исто не могу вам рећи точно сатницу.Знам негде да смо ми кад смо дошли на ту Овчару да је у року два сата се негде смрачило. Значи ето то је могло бити период, јер смо ми доста дуго стајали смо у тој касарни. Значи ми смо можда могли доћи у ту касарну негде око подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је док сте стајали у касарни у аутобусима, да ли је у аутобусима било било какво обезбеђење?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Је али то је специфично да су такођер паравојне формације окол и кружиле и неке људе изводили и чак је био некав аутобус чини ми се СМБ боје у који су опет из тих аутобуса неки људи изведени премјештени у те аутобусе .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел у Ваш аутобус неко улазио и прозивао можда именом, презименом, кога тражио итд. па да је тај човек изведен?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Је, али не сјећам се кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА.: Да да, да добро дакле то је било?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите они су у све аутобусе улазили и било на неки начин «нормална» процедура.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазите горе на «Овчару». Одлазите на Овчару, сад сви аутобуси иду јел тако? Како сам схватио да ли су они под обезбеђењем, унутар аутобуса да ли има војника наоружаних?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Е да, унутар аутобуса, била су неква возила, пазите стално је војска око тих и возилима и «пинсгауерима» колико се сјећам, али било је обезбеђења. Обезбеђења је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опшите нам како то изгледа тамо на Овчари? Како то изгледа? Каква је то општа ситуација? Стигли су аутобуси, излазе из аутобуса један по један, кажете људи пролазе кроз шпалир, сстављају своје ствари, пролазе кроз шпалир до хангара. Колико је рецимо далеко аутобус од хангара?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па гледајте не могу се тога сјетих. Могу ићи неаквом логичком процјеном колико је аутобус дугачак и то сада не знам, ја сам био чини ми се у предзадњем аутобусу, предзадњем аутобусу. Па људи су онако постепено излазили из аутобуса. Нама се догодило да смо чак не знам, цјели аутобус смо изашли вани и било нас је 40-так оно у реду чекало у реду да уђу у тај шпалир. Зато сам и имао ја неаког времјена с тим «Штуком» и попричати и ступити с њим у неакву комуникацију. Е сад не знам точно вам сада рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорите о шпалиру?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Шпалир, то је за мене шпалир је био при самом улазу. Значи ми на неких 6 – 7 метара су биле те двије групе ми смо као овдје и овдје, ту смо ми скидали своје ствари и сад ту су те две групе које су прелазиле одмах мало масирале и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи туку.?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме, показали сте сад песницу, да ли су имали какве мотке, пушке?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: У том самом шпалиру чег се ја сјећам, ја нисам тад видио. Они су, држали су они имали су неако, као оне дршке од лопата, тако је било, било је тога, углавном је било пушака, кундацима. Знам да је један од њих је држао и ланац некав, разумјете, али сад више мање било је свега. Али ја сам рецимо ту добио батина рукама. Нисам пуно добио. Пазите немате ви ту времена. Ви дођете остављате своје ствари они мало притрче избомбају вас и ви улазите у хангар. Е онда у хангару опет настаје друга прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, како то изгледа у хангару.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па ништа улазите идете на зид стојите руке раширите, ноге раширите и сад како кога затрефи. Пазите нас је било опет ипак више него њих тако да неки су добили више неки мање, али се стално тукло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтео да Вас питам. Провели сте неко време чекајући у реду да прођете кроз шпалир. Имали људи околу или су само ти људи у шпалиру? Имали још људи, народа околу око вас, око аутобуса на том простору. Око хангара?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите, народа мислим мени је израз народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нрод, војска, цивили, значи било ко, народа?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите били смо ми, биле су војне формације и ајмо рећи сад регуларне формације ЈНА и биле су те паравојне формације. Ја ћу опет рећи четничке јер су се такве сегменте стављали. Не могу другачије рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико по вашој процени има што четничких формација што ЈНА, што?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Немојте се љутит али се немогу сјетит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По неким проценама? Не можете тако што?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не могу се усудит на такве процене апсолутно било би некоректно након 14 година да ја сад процјењујем . Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Унутар хангара? Ви, заробљеници постројени уза зид подигнутих руку. Онолико колико видите кажете било је њих мање него нас. Тих који су улазили и тукли.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Тако се мени чинило. Пазите ипак је нас било 300. Ја сад могу рећи неакву бројку њих је било 50 – 100 али немојте се љутити заиста не могу баратати сада са тим стварима било би некоректно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да да, да.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Волио бих рећи неакву бројку али, знам да је ту било и транспортера, било је војника обичних, било је чак сам видео и војне полиције и разумете, било је свега, али неакве бројке волио бих да вам могу рећи али заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА Да ли је међу вама заробљенима било и жена, деце?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па ја се сјећам да је, жене се не могу ни једне сјетити, што не значи да није било. Не знам не могу се сјетити овога, јер нормално ја сам био међу задњим аутобусима, не знам шта је прије било у у оним аутобусима. Знам да је био један момак од неких 16 – 17 година. Сад не могу да се сјетим његовог имена. Једино што се догодило да је једна жена дошла на тај хангар Овчара и тражила да јој се спаси син инвалид. Тај неки официр је отишао с њом у хангар и извео је тог клинца, дечка исто био је млађи. Пазите могу неке процене давати о годинама. Али не морају бити точне. Разумете . Исто неаквих дечко 17 година. Видео сам да је млађи и тешко је ходао и био је инвалид. И знам да је та жена негде отишла тамо у поље с њим сад даљу причу не знам. Рецимо то је један детаљ којег сам се ја овај тренутак присетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да да.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Знам да је човјек који јој је, кад је изашао с њом рекао јој је запамтите да вам је живот сину спасио, е сад ту ми се опет губи презиме, јер ја имам некаква три презимена у глави Ивановић, Иванковић, Јовановић так да исто не могу се усудит дат овога прецизну изјаву што се тога тиче .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Мислим тад је то било евидентно да они намеравају те људе убити и из саме изјаве што ми је «Штука» рекао и из саме изјаве што је тај официр рекао тој жени запамти да вам је живот сиину спасио тај и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико времена сте провели ту испред хангара у тој групи било вас је кажете 6 – 7 људи који су издвојени и које чувају и син доктора Иванковића и «Штука» и ко већ не?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Још је био један пријатељ, сад исто се не могу њега, од «Штуке» видио сам да су били везани. Рецимо они су мени чак и новац дали, они су мислили да ће мени овога, кад ме одведу на то следеће складиште да ћу ја бити сигуран, очигледно ни ти момци нису знали шта се догађа. Они су мени чак и скупили новац па ми дали да ја имам до пута за Хрватску. Чини ми се да се тај његов пријатељ, опет узмите то с резервом и ставите под наводе да има некав надимак «Муица».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИЈАМ: Муица. Он је исто са «Штуком» цјело време помагао и бринуо се о нама да ми. Пазите није се само «Штука» и он бринули о мени него свих тих нас седам. Нажалост од тих седам људи који су после . Ми смо отишли . Ако се опет мало присетим на тај «Модотекс», други дан на тај «Велепромет» где су опет људи убијани. На том»Велепромету» од нас седам чини ми се још троје људи убијено. Так да је у тој групи неаквих четворо људи. У ствари гледајте за једног ја знам сигурно да је убијен. За Тихомира Перковића. Он је изведен са тог складишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био са вама у групи?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да, да да међу тих седам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међу тих седам?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: После сам ја сазнао те информације да је од нас седам да су они са тог «Велепромета» да су, јер ви кад сте долазили у тај «Велепромет» онда су вам биле двије просторије, е сад једни су ишли лево, а једни су ишли десно тајко. Од нас седам како је коме припао распоред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, да. Да ли познајете Емила Чакалића?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да, познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у групи са Вама?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгутин Берхофер?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Сјећам га се

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њега се сећате?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам то су људи које ви нисте пре тога познавали јел, јер нисте из Вуковара јел?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не. Пазите ја их и данас јне виђам. Ја уопће немам никакве везе са Вуковарцима, тотално сам искључен из догађања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добо то Вас питам с разлогом, али пре него што о томе. Када су Вас спасили Кинез и Маре па рекосте довели Вас до те неке жене која Вас је обукла, потом сте говорили о неком возилу и неком воднику који Вас води, и враћа назад за, на «Велепромет». Да ли сте се поново Ви вратили у ту просторију у којој сте и били?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: У исту просторију само ашто је тај човјек који је са Маром и Кином, чини ми се да је био некав заповједник који је дошао онда је он одмах запретио, том неаквом, чини ми се да је човек био Македонац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро, дакле вратили сте се у ту просторију и ту су били и ови заробљени са вама?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да, да ја се у бити враћам на исто место откуд сам изеден, разумјете. На исто место су ме људи вратили само што је тад већ овај дошао заповједник који је дошао с њима у том транспортеру већ је ту била претња овом заповједнику те полиције, вјероватно је он ступио у контакт са заповједником, чини

ми се мајором, али немојте то узети здраво заготово, који је дошао из вуковарске војарне и онда нас је опет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вас су одатле из те просторије одвели тим војним возилом поново, јел тако, а ови су остали, Чакалић и ови остали су остали ту и даље?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не. Не, тај човјек из вуковарске касарне он је дошао са аутобусом и својим особним возилом. Зглобни аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И све су, и онда су вас све покупили?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: И онда су нас из те просторије одвезли у касарну и чували су нас ту једну ноћ. Једино сам ја како сам био то мало измрцварен па је он мене ставио у своје возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Због тога што нам је господин Чакалић говорио управо о томе да сте се Ви вратили да сте били испечени опушцима од цигарета итд. али добро?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Није од цигарета, мање важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледали сте мало пре сте прошли и видели и препознали уву двојицу. Да ли сте препознали још кога од људи које сте сад ту видели, људи којих се евентуално можда сећате горе из тих дешавања у Вуковару? Болница, касарна, Овчара «Велепромет»?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја могу још мало погледати ако ми дозволите, још мало прошетати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Гледајте, ја особно би волио да могу са сигурношћу рећи да неког знам. Али једино што ја желим то је да се коначно сазна истина и оно што кажем желим да буде истина и правда и жао ми је али не могу са сигурношћу никога тужити да је тамо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Било би без везе да то направим . Не јећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, уреду. Забележили смо и ову вашу изјаву. Господине Карловићу да ли сте Ви саслушавани можда од полиције у Хрватској у Винковцима, да ли сте давали какву изјаву о тим догађајима о тим дешавањима? Ако јесте када је то било?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Јесте ја сам два пута сведочио пред Хашким трибуналом још док је чини ми се покојни Докмановић био у процесу и ја сам и нашим органима Служба сигурности дао одређене изјаве у бити исту причу коју сам и вама сада испричао .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И везано за ову двојицу, односно тројицу који су вас спасили?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да. Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас питам молим вас кад сте рекли за тај шпалир, колико људи је отприлике било у шпалору. Можете ли одредити? Када сте излазили из аутобуса, не не, људи који су чинили тај шпалир кроз који Ви пролазите?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Гледајте могло је бити са сваке стране једно 7-8 људи и то је неаква процјена. То вам је простор од једно 5-6-7 метара.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А реците ми пошто Ви кажете да разликујете редовне војнике од ових паравојних формација. Ко је сачињавао шпалир? Да ли можете да одредите, да ли се сећате?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па гледајте, оно што се ја могу сјећати, претреси. Пазите они су били мјешани. Е сад ја се не могу сјетити, ту је један био војник, ту је један био паравојне.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, не не упште да ли су били, да ли је било и једних и других или су били само војска?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите то је цјело време циркулација, разумете једни оду вамо једни тамо. Они су били заједно. Ја не могу сада одредити овај је био ту овај је био ту не могу не сјећам се тога.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи било је и једних и других?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да били су мјешани.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А кад сте ушли у хангар, па кажете да су људи били тучени који су били у хангару. Ко туче те људе? Ти људи који су тукли?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите одговор вам је исти, с тим да ја морам овога, рећ ја углавном. Пазите ви кад уђете у хангар онда морате имат главу доле. Ако ме разумете. Не можете, није баш било згодно зверлат около и гледати ко кога туче. Оно што сте могли мало штикнути оно мало испод ока кад неко падне на под. Али пазаите туклису и једни и други. То је чињеница.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли неко можда правило неки ред у хангару? Јел било неко ко је нешто наређивао? Ко је на неки начин правило било какав ред, да не настане општи хаос?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Гледајте, то није општи хаос . Ред је био у томе што се знало што се намерава направит с тим људима. Значи, ставити их пред зид истући их добро.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Мислила сам да ли је неко давао неке неке наредбе у смислу станите, стојте, усмеравао људе у том смислу. Да ли се неко истицао.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: На крају је неко заповједио, доста. Тог се сјећам. Није сад биле неаквих изричитих сталних заповјести. У бити то се већ знало, ја ћу се так изразити у принципу знало се који ће редослед бити. Из аутобуса, шпалир, скини ствари уђи у хангар стани на зид. Тоје већ некав ред.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел хангар био отворен, јел се могло улазити, излазити да ли сте то могли да приметите? Док сте ви били испред. Пошто сте Ви били издвојени у уву групу испред хангара. Јесте видели јесу била отворена врата? Јел се могло улазити, излазити, јел изводио неко некога можда?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Колико се ја сјећам хангар је био отворен цјело време, сад да ли је он био мало притворен, да ли је био јако отворен не могу се сјетити.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли се сећате да је неко изводио некога из хангара, сем Вас, значи те групе која је стајала?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: И тог дечка који је спашен.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да и тог дечка?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не сјећам се можда је извођен, не сјећам се.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли сте видели неке пољопривредне машине ту у близини?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Молим,

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте видели било какве машине пољопривредне или слично нешто у близини пошто сте стајали напољу доста дуго времена?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ма ја се не сјећам тих машина. Можда су биле . Не сјећам се. Не могу се сјетити можда је било не знам. Знам да сам чуо неакве звукове или као некав тенк ил багер или не знам тако нешто негде сам то чуо у даљини то се сјећам то ми је остало.Али нисам видео негде близу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А кад сте то чули у ком моменту? Јесте то чули ту испред хангара или касније? Да ли се сећате?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не могу временски се сјетити. Сећам се да ми је у меморији и да сам то чуо, али сад више не могу временски то смјестит, да ли сам то чуо прије или већ пред вече то чуо. Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И само да вас још пита. Испред хангара сте рекли да је било људи, независно значи од ових који су у хангару. Јел тако? Јел можете одредити колико је било испред хангара?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Немојте се љутити али не могу. Било би неозбиљно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хтела сам Вас у ствари друго нешто питати па сам само то хтела да повежем. Каква је била атмосфера испре хангара? Шта се дешавало? Јесу ли људи викали, певали, шта су? То Вас питам шта је?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Еуфорија је била нормално да нас затуку, а нама је била страх и паника. То је, таква је атмосфера, не знам како да вам одговорим. Немојте се љутити.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А испред хангара јел било војске?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па било је. Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Било је и војске испред хангара? А да ли је долазило у међувремену неко војно возило? Да ли сте Ви видели можда да је долазило на Овчару или да је неко одлазио или нешто тако.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: пазите ја се сјећам да је дошло неко возило с неаквим официрима.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е то вас питам да ли је неко долазио било како?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: То се сјећам. Пазите официри, ја ни не знам у ствари али видио сам да су били неки људи од ауторитета. Сјећам се да је тај један, четници су те, почели су грабати по тој одјећи, тражит нешто, онда им је тај официр, један од тих официра им је рекао номјте то дирати то је проклето и тако ето рецимо тог се једног детаља сам се сад сјетио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ:А јесу ли они остали ту ти официри што су дошли? Да ли знате?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Чини ми се да јесу. Јесу сигурно неки су остали, исто не могу сто посто тврдити.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао «Штука»?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Како ,како је изгледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да га опишете?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Чини ми се да је био негде моје висине, онако млађи момак,не знам како бих га описао. Ја имам неакву његову фацу у свој глави исто ја сам се јако бојао да нећу момке препознати, алаи ваљда како сам то све преживео и

доживео, ипак хвала богу ево успео сам одмах из прве препознати тако да сад не знам да видими «Штуку» вјероватно бих га препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је био обучен ипак сте са њим провели неко време у разговору. Он није за вас само један из масе четника, припадника ЈНА итд, него ипак неко с ким сте комуницирали једно време и који вам је уосталом спасио живот па ипак остане упечатљивије?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Чини ми се да је он био неаква комбинација неакву јакну је имао чини ми се комбинација цивилне и војне одоре. Али ми је, рекао ми је колико се сјећам, да је он био при крају одслужења војног рока. Или је већ био то њему крај. Тако тог се детаља сјећам. Али био је неаква комбинација чини ми се да је имао неакву горе цивилну јакну, цивилна у ствари, неаква јакна је била и у комбинацији са војном овом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На глави за «Кину» рекоксте имао је беретку плаве боје са звездом петокраком?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се евентуално сећате да ли је «Штука» имао што на глави?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не могу се сјетити, цјело време ми је у меморији да није ништа имао .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није да је ваљда гологлав био?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да, али не мора бити да је то тако .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наоружање? Евентуално по наоружању неком?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Нека пушка је била. Да ли «калашњиков» да ли «пумперица». Не сјећам се точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Пумпарица», шта је «пумпарица».

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Оно, па оно што се пумпа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро ипак се разликује «калашњиков» и «пумпарица». Откуд вам «пумпарица» баш?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја имам пазите. Ја сам видео пуно наоружања код људи. Так да ми дозвољавате вјероватно и ви као што ја могу дозволити дозволит да ми се негде ти детаљи . Мени су у бити били небитни ти детаљи. Разумете. Тако да може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да сте рекли да ли «калашњиков» или пушка, не аутоматска него обична онда бих могао то да разумем. Али сад сте рекли две потпуно онако невезане ствари, јако различите. «палашњиков» и «пумпарица».

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Мени је жао што то уопште спомињем из разлога што мени особно је то неважно зато јер знам да је човек имао неакво оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али је нама важно.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Незнам, неznam.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да али је нама важно, па ме сада занима откуд вам то?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите ники су имали «пумарицу» неки су имали «калашњиков» али не могу се сад сјетити што је човек носио. Нешто од то двоје . Не знам, не знам шта је носио. Не знама зашто ми је сад та «пумпарица» без везе ушла у меморију али ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Даље питања молим?

ПУН.ОШТ.АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ-ДАНИЛОВИЋ: Да ли сведок може да опише ако се сећа како је изгледало лице које је водило попис у хангару.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Нема теорије већ је био мрак И ја уопће нисам гледао човјека који је водио попис. Не могу се уопће сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га можете с обзиром да сте у више наврата овде употребили термине четници и припадници ЈНА, па дакле да ли га у том неком смислу можете сместити у неку од тих категорија, Подела тих људи?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Колико се ја сјећам кад смо ми ушли у хангар на пописивање да је тај попис да је то Војска тамо поставила некав стол, сјећам се СМБ одоре. Чак су те четничке формације тада биле са стране, оно, колико се сјећам тог пописивања. Не могу се сјетити фаце.

ПУН.ОПШТ.АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ- ДАНИЛОВИЋ: Да ли могу сведоку да се предочи списак несталих лица да би се евентуално? Предлог само. Ништа више. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сад у ходу. Тако сам и планирао касније.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја сам имао једног пријатеља, у ствари двојицу који су из моје тадашње постројбе исто нестали тамо. То је Грубер, чак сми се чини да је он после и нађен и Жељко Мајор, који су самном дошли на Овчару па рицимо, али морате разумјет да масу тих тих људи који су з Вуковара појма немам ни како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јасно, тако сам и размишљао да.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја могу погледати, али вјероватно да масу њих уопће нећу препознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се поставља питање колико уопште има неке сврхе предочавати овај списак. Добро.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: То је први пут, час једном, час други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Тодоровићу молим Вас угасите микрофон.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Па нисам ја крив. Увек је ишло редом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јели сад ту проблем неки? Колега Даниловићу хајде уступите молим Вас. Хајте да одсутупимо од редоследа. Па немојте губимо пуно времена непотребно, колега Тодоровићу.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да се вратимо поново молим Вас господине председниче на овај попис? Како је он уисан ту? Да ли је неко тражио име његово, неки податак, да ли је неко за њега рекао зове или су сами и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да сте и Ви пописани и Ви из те групе која је издвојена па да сте враћени назад да сте пописани. То сте нам рекли мало пре. Па ево то Вас пита пуномоћник. Како је изгледао тај Ваш лични попис. Како у ком смислу да ли су Вас питали име презиме, дан месе, година рођења, име оца? У том неком смислу?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Знам да сам рекао име и презиме, а друго немам појма. Име и презиме сам рекао, сад годину рођења. Не сећам се, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи од прилике тако. Добро то вас пита.

АДВОКАТ РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А како, мало нам тоопишите да буде животно, Како се десило то, неко Вам рекао тамо име презиме или или вам је неки војник који је то радио рекао дајте ми...

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите ја ћу покушати се сјетит .Ми смо одједанпут кренули унутра на неакво пописивање. Да ли је нетко дошао по нас да ли није не знам. Стали смо код тог неког стола, људи су нас пописали, сад како је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да разумемо.

АДВОКАТ РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, ви сте описали ово у хангару како сте тучени да сте стали руке дигли горе итд? Да ли сте могли да запазите, с обзиром на тај положај, ко је вас тукао да ли ово војска, кажемо ЈНА, јел или ово како их Ви или они себе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас лично. То вас пита пуномоћник.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја морам бити искрен. Ја нисам пуно добио батина. Ја сам можда добио четири – пет удараца и не знам ко ме тукао.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не Ви, него Вас, него ако сте могли видети другог неког кога су, ко то туче.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Овако оно што сам ја видио да су у хангару где је било батињање била и војска и те формације тзв. четничке. Биле су у хангару. Нисам баш пуно гледао конкретно ко кога удара, али се чуло да људи, морали сте имати главу доле, руке на леђима.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад Ви више пута и доста непрецизно говорите били су и војска ЈНА и четници. Како сте Ви правили разлику?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па чекајте немојте се љутити али ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама одговарајте господине Карловићу нама одговарајте.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Како по чему, по одећи, по ознакама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас пита пуномоћник. На основу чега правите ту разлику између четничких формација и ЈНА. За оно групу сте рекли они су, сами су себе тако звали па ћу и ја тако употребити. То разумем. Знате, али ево сад.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Добро, ја ћу морати се прилагодити и спустити се на ту мало нижу разину. Драстична је разлика у начину одјевања тих формација и фојних формација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питамо?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не знам како да вам одговорим на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да да, па то Вас питамо. Опишите како се одевени једни како други, како изгледају једни како други, то'?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да вам сад опишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да да.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па Војска је углавном имала СМБ одоре са петокракама на глави а ове друге формације су биле у комбинацији неакве и војничке одоре и цивилне одоре, имали су углавном оно знаковље које није тад било у војсци Југославије и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу кокарди неких, то мислите? Нису имали петокраку него неке друге знакове обележја?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да да. И с обзиром да су се исти такви обучени мени представили као четници, онда је разумете ме. Мени је мало, ја не бих хтео никога овредити и не бих хтео употребити било какав погрдан назив али тако једино вам могу дочарати како сам ја доживео тамо. Што ми је у интересу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо. Разумели смо. Даље питање молим?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је сведок видео трактор у близини?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Где су одлагане те, он је рекао да су им, да су претресани и да су им одузимани новац, личне ствари и чак и делови одеће. Где је то одлагано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте испред хангара. Ако сам добро схватио.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: На самом улазу, јели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На самом улазу.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Је ли било на нешто или на самом .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал је то тако на бетон, или на траву, не знам шта.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: На земљу, мислим да је то чак и бетонирано испред не знам тачно .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако на гомилу неку, није нека кутија тамо била?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не, не, гомила нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шаторско крило?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Шаторско крило, не сјећам се . Немам појма. Али чини ми се, знам да је била гомила да је то било .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да да, све на једну гомилу?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Каже да су их из болнице, сместили су их у пет и по аутобуса па су отишли у касарну па на Овчару. Да ли су из болнице неки други људи, неки други људи који су се затекли у болници упућени у неком другом правцу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви. Да ли сведок тако што зна.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја могу дат претпоставку, али не знам.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је било неког разврставања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо га.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите било је разврставања ја знам да су неког товарили у камионе, неакве рањенике још што сам успео видети док смо стајали са тог стражњег улаза. Али не могу ја ни знати рећи.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Болничко особље да ли је негде посебно експедовано, транспортовано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: АКо знате што тако?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите један дио, један дио, нећу се тако изразити. Сећам се да је двоје људи у бјелим кутама је исто било у тој нашој групи. А сад се не сјећам овога, чини ми се да је један имао замотану руку, али не могу се сјетити сад више тога. Али пазите, исто не могу одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: А да ли, каже седам њих је изведено из хангара. Да ли је неко протестдвовао против тога, да ли је неко рекао не можете да буду звездени? Да ли је неко питао зашто се ти људи изводе итд?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: У једном тренутку један из те тзв. паравојне формације је дошао баш ми се чини до овог сина од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доктора Иванковића?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да. Чини ми се да је до њега дошао и неко је нешто питао али не могу се сјетити детаља о чему је било разговора. Угљвном знам да је питао куд се иде с нама. Сад ја немогу се сад више сјетити. У ствари тај човјек Ивановић Иванковић чини ми се да је и он имао тамо онако добар ауторитет. Сад је он нешто њему одговорио али исто не могу улазити у детаље знам да је нетко код тих паравојних формација дошао питат шта ће, куд идете с њима. Сад пазите, то су сад већ детаљи који не могу се сјетити свих тих. Неких детаља се могу сјетити који су ми се уразали, а неких не могу. Неки су ми, 14 година је прошло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Даље молим?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сведок сећа времена, сати колико је било када су дошли на Овчару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питали смо га . Рекао је да је то два сата пре ноћи. Једино је то тако определио.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не, не не, аха, два сада пред ноћ. То вам је могло бити три пола четири, неаква моја процена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама се нама се окрените господине Карловићу и нама одговарајте.

НАТАША КАНДИЋ: МОже ли да се сети колико је времена провео у хангару?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја нисам дуго провео у хангару. Ја сам можда ушао, добио пар удараца и тај је «Штука» дошао помене и извео ме вани. Ја нисам заиста .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И остало време сте провели ту испред хангара?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите ја сам у хангару можда провео не знам три четири минута.

НАТАША КАНДИЋ: А колико је времена провео испред хангара чекајући?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па сигурно сат времена. Најмање. То је сигурно а може бити и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још дан када сте враћени за Вуковар. Да ли је још дан или већ ноћ?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Већ се смркавало. Већ се мрачило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ се смрачило?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да .

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сећа којим редоследом је та, њих седморо изведено, да ли је он први изведен, па су остали изводили ове друге који су били у његовој групи или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, мислим, сад нешта посебно значајно. Добро кажите.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја кад сам изеден чини ми се да је нето већ био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је већ било људи?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Али исто. Мислим ја бих волио, ја сам овдје ако могу мало ја сад само својим речима рећи. Ја сам овдје сведок одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Свједок човјека који се брани који је мени живот спасио. Ако је неком у интересу да каже све што се догађало мени особно је на првом месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се повући искуствима Вашим из Хашог Трибунала. Нисте ви овде сведок ни одбране, ни оптужбе. Ви сте овде сведок кога је позвао суд да каже све по свом најбољем сећању па нема везе да ли ће то неке ићи у прилог или неће. Знате. Значи тако то схватите.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Знате што је мени, овога, сво ово до сад је супер само, ја сам овога знам и оно што мене емотивно и мало пре је погодило нисам заиста знао да су ту и Кина и Маре ту међу оптуженима, јер овога, знам колико су муке уложили да ја преживим. И то мене мало емотивно можда и ове неке ствари које сад и ево мало пре одговарам још увек сам под утицајем емоција које сам овде доживео. И ја овде само желим бити сведок истине и рећи оно што се догодило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то, понајбољем сећању истину. По најбољем сећању истина, небитно потпуно да ли то сад иде неке у корист или не иде. Знате. Потпуно неважно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се сведок сећа ко је извео Тихомира Перковића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да знате Тихомира Перковића, рекосте да сте сигурно да је он убијен тамо на «Велепромету»?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја се не сјећам ко је њега извео. Не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Карловићу поново Вас молим кад одговарате на питања да одговарате нама. То није само због судске процедуре негои због тог микрофона који ће боље бележити вашу изјаву.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па ја се испричавам, мени је нормално кад немам пуно искуства са судницама па ми је нормално кад с неким разговарам да га и погледам, ја се испричавам што ето мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је док је био ту испред хангара видео неки контакт, разговор између ових који су себе идентификовали као четници и ЈНА. Да ли је приметио да је било неког разговора било нормалног, било жучног разговора између ових који су се представљали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било шта неуобичајено у том смислу, уобичајено је тешко регистровати?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Мени није ништа. Не сећам се да је нешто било неуобичајено они су ту цјело време комуницирали и није било ништа сад оно неуобичајено. Оно чег се ја сјећам. Они су тамо заједно били нема ту шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је могао да запази ко је тамо главни? Ко командује кад је реч о овим који се идентификују као четници а ови као ЈНА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на било који начин за то време док сте ту провели око сат времена напољу да ли би сте на било који начин могли да закључите да неко има врло висок ауторитет јер намерно тај термин употребљавам јер сте определили да је овај син доктора Иванковића неко ко је имао неки ауторитет. Па ето у том неком смислу да ли сте могли запазити да неко је тамо од посебног ауторитета кога се слуша, ко евентуално нешто командује било шта слично да ли сте могли регистровати, да ли сте регистровали?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па ево, ја особно мислим, то је значи моје мишљење да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На бази онога што сте ви чули?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да је овај човјек који је дошао са «Штуком» тај високи, ја сам га колико се сјећам некакав чини ми се да је капетан али молим вас да то узмете са резервом који је дошао са «Штуком» и који је рекао «Штуки» да ме се изведе вани испред хангара ја сам га доживео као некакав ауторитет. Мало бољи. Знам да је рекао изевди га вани чувај га да га четници не убију и знам да је тај човјек што је, неаква екипа што је дошла и баш међу том екипом је био и тај човјек што је рекао тој жени, живот вам је сину спасио, он ми се исто чинио као да има ауторитет, али сад заиста не могу, не могу одредити, не могу рећи сад да ја сад знам нетко ко је заповедао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: То су рецимо две особе. Тај човјек Иванковић он ми се више чинио као војни ауторитет ако ме можете разумети. Да је био нетко ко је био цјењен међу својима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Тај капетан који је дошао са «Штуком»?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Узмите молим вас са резервом то капетан јер исто ми је можда, ја сам употребио тај израз капетан али не мора бит да је човјек капетан.

НАТАША КАНДИЋ: Који утисак сведока је био јер је то нео с ким је «Штука» у некој вези да му је неки командант, неко?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Чињеница да су се они знали пазите, а сад знам, па морали су сви се тамо знали. Не знам како би вам одговорио паметно на то питање, али овога вјероватно га је знао кад је с њим дошао код мене и извео ме вани.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли може да се сети кад су одлазили значи тим комбијем за Вуковар «Велепромет» је још увек тај капетан, онај официр који је помогао да онај младић инвалид изађе да ли се сећа да ли су они били ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су остали?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не сјећам се тога. Не могу се сјетити.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је приметио да ЈНА одлази одатле, или?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: То нисам примјетио. Пазите они су, било је пар возила који су имали неке своје кретње, али није било сад неаквог организованог одлажења, дапаче они су цјело време били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте Ви били тамо они су све време били тамо и једни и други?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да знам да је дошао некав камион који је требао све ствари утрпат . Ево сад сам се тога сјетио. Дошао. Мислим да је 11о камион «Там 11о» да је требало да се у њега утоваре све те ствари. То је сад од тих возила што сам се могао сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли су утоварене те ствари док сте Ви били ту или сте ви у међувремену отишли?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Мислим, ја колико се сјећам таман мислим да сам неако тад отишао, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад смо већ код тога нисам сигуран да сам добро регистровао. Каквим возилом, ако се сећате, каквим возилом сте Ви отишли?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Чини ми се колико се сјећам да је било неакво бјело возило и да је био комби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комби беле боје?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Сјећам се да је било унутра неакве две кошаре за крух, оне пластичнее.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Будући да му је «Штука» рекао да ће сви бити побијени тако сам разумела. Да ли је сведок зачи стајући ту испред хангара био са мишљу да ће сви бити побијени, сви знају да ће то бити.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја заиста прихватам ову сугестију бранилаца, госпођо Кандић мало тај микрофон примакните ближе себи да Вас боље чујемо, јако Вас тешко чујемо.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је рекао да му је «Штука», дакле, рекао да ће сви бити побијени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте. Бојим се да ћете бити сви побијени тако је рекао. Јете то је свегок рекао. Кажите?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је сведоку, будући да су ту били и ЈНА и четници било потпуно то онако јасно да сви знају да ће се то догодити. Који је његов утисак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо тако.

НАТАША КАНДИЋ: Како не може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не не не можемо тако. Него ...

НАТАША КАНДИЋ: Добро да преформулишемо али да питам ово молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро слажем се, слажем, се не можемо овако да питамо.

НАТАША КАНДИЋ: Добро ајде .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су ваши утисци за тих сат времена док стојите ту имајући у виду све шта се дешава и имајући у виду оно што Вам је «Штука» рекао? Какви су ваши у моменту кад напуштате Овчару, какве су ваше импресије везано за то. Шта ће се десити?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ево ја ћу вам овако рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо то на бази свега, па морамо и тако, не можемо да кажемо сад сви су ми около рекли бићете побијени. Не, не, прихватам ово као приговор али само као приговор. Ви сте приговорили а ја ћу остати при свом питању.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не разумем се ни у право нити знам коме ћу помоћи нити одмоћи знам само да сам осећао велики страх и бојазан да ћу бити убијен. Али ако је нетко икада био у тој ситуацији, дај боже да није и да никада неће бити човјек до задњег док год има и мало шансе ако ја сад морам говорити неакве своје импресије или доживљаје, има наду да ће бити жив. Разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, јасно.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: БИло је страх и било је евидентно да тамо није добро и из овог што сам ја чуо да неће бити добро то све стоји али превелики је то страх, да би се ја сад могао неаквих сјетит неаквих својих точнијих размишљања било ми је само битно преживјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, јасно.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро да ли је то што је «Штука» њему рекао бојим се да ће сви бити побијени. Да ли је његов утисак у томе био да је то као што «Штука» тако каже и мисли да су сви који су тамо знају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте. Седок је одговорио. Ви сад инсистирате превише.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите ја могу поновити. Ја се бојим да ћу бити убијен и желим се спасити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро чули смо. Чули смо вас господине Карловићу не морате понављати. Чули смо вас.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја не знам как би одговорио на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: добро. Хвала даље молим?

АДВ. ТОМИЋ СЛОБОДАН: Сведок је изјавио да је провео ту сат времена пред хангаром. Интересује ме само да ли је приметио за то време неку особу повређену да седи, лежи или тако? Пред хангаром? У то време, тих сат времена? Стојите у групи са овим људима и да ли сте приметили некога да лежи ту, да седи, повређеног?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не сјећам се. Не могу се сјетити пред хангаром да сам икога видео. Не сјећам се. Знам да је у хангару да су лежали људи и то што сам успео видјет док сам ушао унутра и кад смо ишли на попис видео сам људе који су лежали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. ТОМИЋ СЛОБОДАН: Хвала.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пред хангаром се не сјећам можда је било људи који су лежали, али не сјећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да да, добро.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Ви сте, колико смо чули данас на претресу, јели, Ви сте давали исказ и у Винковцима?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не нисам у Винковцима никада дао исказ.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Па председник Већа је споменуо Винковце, зато сам ја.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Питали сте ме да ли сам у Винковцима ја сам рекао да сам дао два пута у Хагу сведочење и својим службама сигурности које су ме тражиле у том целом случају. Нисам рекао у Винковцима никада са сам дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Добро добро.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не бих криво .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то нисте заиста рекли али добро.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Није чак ни битно, то је географска одредница. Оно што сам Вас хтео питати да ли сте ви саслушавани у Митровици кад сте пребачени? У сремској Митровици?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Јесам .

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Да ли сте тада говорили и о овоме што данас говорите?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја сам вјероватно један од првих људи. Пазите ја сам у Митровицу довежен и негде око два месеца нисам уопће био евидентиран у црвеном крижу и први пут кад сам евидентиран у Црвени криж, ја сам почео говорити о тој Овчари. Значи и један сам нормално, пошто сам преживео од првих људи, који је говорио о тој Овчари и о убијеним људима. Што се тиче неаквих питања од стране српских испитивача нисам никад зашао у ту причу и да будем искрен био сам сретан да не уђем у ту причу, поготову док нисам био евидентиран у Црвеном крижу, што је и логично да сам чак на неки начин избегавао да опће о томе причам. Ако вас задовољава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Да да, сасвим све је јасно и образложено. Питао бих Вас кажете да сте били вас укупно 7 ако сам ја добро разумео испред хангара седморица. Чини ми се да Вас је председник Већа већ питао али да ли можете сада након дужег одговарања вашег да ли вам се можда вратило сећање да нам набројите ко је тих седам људи било, ако Вам је у току овог?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ево ја ћу вам набројат којих се сјећам. Сјећам се Белог Беркофера, сјећам се Емила, сјећам се оног малог Жарка Којића, сјећам се Тихомира Перковића, по именима и то је све. Што се тиче тога ту завршава . Сад био сам ја пети и још су двојица не знам не сећам се даље. По именима се не сјећам, знам број али не знам имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: И питање које је у истом смеру као и ово после кад сте враћени на «Велепромет» заправо у касарну како кажете. Ви сте дошли сада до закључка да је од вас седморице четворо преживело, а троје веровано није да ли можете да кажете која то четворица укључујући и Вас наравно.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазте ја сам знао од тих седам да смо живи ја Беркофер, Чакалић и мали Којић. За Тихомира сам знао да је изведен и да је убијен а за још ову двојицу не могу ништа са сигурношћу тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: И кад спомињете Тихомира да ли можете да нам кажете ко је њега заправо извео? По вашем виђењу наравно?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Па ја се сјећам како је човјек изгледао али не знам како се зове, пазите, знам да је био млађи и да је имао ретку зараслу браду, имао је она обележја српска по себи, имао је чини ми се онај, као нешто слично код нас Личани и Црногорци носе, онај фес, оно нешто као капа. Ето рецимо тог се сјећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је имао факву капу? Да је тај имао такву капу?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да, као некакав, како би кажете фес или. Има и у вашим крајевима чини ми се и у Црној Гори негдје да се те капе носе. Мени сад није важно из којих крајева, али се сјећам да је имао ту капу. Знам да га је он, нормално није он био сам али покојни Перковић је сигурно знао ко га је извео јер су се знали а ја с обзиром да сам човјек из Загреба не могу ни име рећи, ни презиме.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Тада кад је покојни Перковић изведен ко је Вас тада чувао, да ли можете да нам опишете, односно не само индивидуално него колико је то људи како то изгледа. Ко Вас чува. Ко заправо контролише ту просторију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је «Штука», «Штука».

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не не, немојте се мало се, говоримо

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Говоримо кад је Перковић изведен

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Из «Велепромета».

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Да, ко чува ту просторију . Да ли ви имате увид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, тамо на «Велепромету».

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Пазите тамо сам вам рекао да је био један човјек којег сам ја скужио сам да је човјек македонац. Више не знам почему сам скужио. Имао је брчиће, био је заповједник и тамо је било једно четири пет војних полицајаца који су чували то су вам две просторије у «Велепромету». Ја сам био у једној, један други део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су врата на тој просторији у којој сте ви затворени.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: каква су врата на тој просторији у којој сте ви били затворени?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не сјећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа посебно да би сте ви то запазили, регистровани.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Знам да је прозорчит у просторији био мало вишљи...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо неку причу да је била нека просторија са неким блиндираним вратима. Знате? Тамо на «Велепромету» .

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: То је само детаљ који верујте ни сам овдје, не знам не могу се сјетити. Не могу се сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Па ово схватите као предочавање у циљу евентуалног подсећања. Ништа вам то не говори. Добро.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Врата ко врата, да ли су била блиндирана, дрвена, жељезна апсолутно ми није у меморији. Ја само вас молим да ме разумете да неке ствари након 14 година су ми отишле, а неке ствари, ево сјећам се неких ствари, тако да је то вјероватно је то тако нормално у психологији.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Ви се налазите у тој просторији кад сте враћени са Овчаре из хангара. Да ли то лице које Вас чува заједно са Вама у просторији или су врата затворена па се она отворе на нечији захтев, односно ако неко некога прозове или уђе.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја би само волео, ја се испричавам што ћу овако одговорити, волио би да сте ме сви разумели тај редослед којим се ишло. Да не побркамо сад из Овчаре у «Велепромет» јер ја сам са Овчаре довежен у «Модотекс» из «Модотекса» сам довежен на «Велепромет» потом горе па поново на «Велепромет».

То је сад у кратко. Што се тиче чувања. Нас унутра нитко није чувао него су вани били. То је била неаква као средишња просторија, с леве и десне стране су биле две просторије. То говорим на «Велепромету» гдје смо ми боравили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Ја вас заправо питам ево овако да Вама буде лакше.

Ја Вас питам када је та особа која има ту капу која сличи личкојили црногорској или једна од те две капе. Кад је она дошла да ли она улази директно у просторију где се ви налазите.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Да да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да да

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: И како она улази, неко је уводи од ових који чувају или.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Војна полиција их је пустила унутра и они нормално дођу изабери себи кога хоће и изведу ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О коме сад говоримо. О ком догађају говоримо .

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: О «столарији» и «Велепромету» колко сам ја у току.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Када је та особа која има ту капу карактеристичну ушла и узела...

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: О Тихомиру Перковићу колко сам ја скужио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: О Тихомиру Перковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја сам схватио да је особа са личком капом или црногорском капом извела Тихомира Перковића из хангара напоље.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не, не, не, не. Ја сам пардон. Зато велим боље да не одемо у криво и да се не би нешто у записник унјело моје а нисам тако нити мислио нити формулирао. Ја говорим о случају кад смо доведени на «Велепромет». Кад је с «Велепромета» кад су људи извођени поново, ја сам се сад већ макнуо са Овчаре што се мене тиче.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: И ја сам тако схватио али сам хтео да расчистим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уреду.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја сам тако разумео овог господина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда се нешто нисмо разумели. Добро.

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Перковића је са тог с те «столарије» извео тај човјек таквих обележја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И од тада ви за њега не знате ништа?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Е али је питање претходно било пуномоћника како је изгледао човек који је Перковића извео из хангара и ту ставио га испред хангара код Вас и ту су Вас чували, док вас све нису одвели на «Велепромет». Како је тај човек изгледао? То је било питање?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја то нисам тако схватио. Не знам можда сам ја криво чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ајте, да ли евентуално знате како је изгледао тај човек који је Перковића тамо испред хангара извео напоље?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате уопште?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Не знам не могу се сјетити уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сад смо расјаснили питање. Да ли колеге браниоци 12,41, да направимо једну паузу па да колеге браници наставе, а и због сведока да мало сведок предахне па ће потом, потом ћемо наставити ваше саслушање. Да да, да. Са питањима бранилаца.

Дакле, председник већа у 12,40 издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида на 20 минута ради одмора.

Настављено у 13,10 часова.

Рекао бих да смо сви ту. И од пуномоћника и од бранилаца. Добро наставићемо са сведоком Карловићем. Господине Карловићу претпостављам да је и Вама пријала ова пауза. Да мало одморите?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Је, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставићемо са Вашим саслушањем питањима бранилаца. Колега Дозет се први јавља за реч.

АДВ. ДОЗЕТ ЋОРЂЕ: Молио бих да питате сведока да ли се сећа за време његовог боравка у болници да ли је тамо било било каквих убистава?

СВЕДОК КАРЛОВИЋ ВИЛИМ: Ја се не сјећам. Нисам видио. Не сећам се.

АДВ. ДОЗЕТ ЋОРЂЕ: Да ли је, сад враћам се на ону слику коју је описивао када је први пут угледао окр. Љубоју, дакле, мог брањеника? Да ли се сећа некакве директне комуникације између њега и тих људи који су овог сведока злостављали? Дакле, некаквих конкретних речи? Ако дозволите, да ли је било помена о правилима поступања са ратним заробљеницима, о томе да ли је то његова јединица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је сведок у том смислу нешто рекао.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако може нешто конкретније да каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, претпостављам, да сте разумели питање браниоца?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо о оном првом појављивању оног човека са завијеном руком у тој просторији где над Вама врше тортуру?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Значи, ја ћу сада рећи по надимку, пошто знам о коме се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Маре, према том, како сам га ја запамтио по надимку Белгија, поступио је на начин да је рекао: зашто то радите, немојте то радити, зашто човеку то радите, немојте га мучити, пустите га на миру. На то је Белгија изреагирао и рекао: ако ти не паше, не мораш бити ту. И онда он нестаје из те куће, одлази и враћа се са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, то је сведок и пре рекао.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: А после када смо изведени на двориште, онда је наступила једна комуникација између тих људи који су ме злостављали и између, и Маре и Кинеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Бранилац Вас пита, да ли је било какве комуникације у овом смислу, у смислу поштовања неких прописа, конвенција и тако даље?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, то када је дошао Кинез, онда се о томе почело разговарати. Онда је и Кинез и Маре говорили су о тим људима у кући, да ли ви знате како се са заробљеницима поступа, не може то тако, ако су они криви, одговараће пред судом, не можете убијати људе и у тој конверзацији су суделовали и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама, нама се окрените, господине Карловићу.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пардон. И Маре и Кинез. Тај део је још чак био у кући пре него што смо, оно извели се сви на крају тог дворишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок може целу ту, односно да ли се сећа, да ли је ту било и некаквих директних псовки, пошто је ово ипак Балкан, псовки између њих, дакле са једне стране Марета и Кине и ових људи који су Вас злостављали или је то била обична, да кажем, културна комуникација?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, нисмо схватили сведока да је то била баш другарска комуникација.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, знате шта, пазите, ја ћу говорити онако балкански, «мајка» се навелико спомињала и са једне и са друге стране, али чињеница да су људи који су мене хтели злостављати, имали уперено оружје и у Кинеза и у

Мару и у мене, с тим да су они својим телима стали испред мене и штитили ме да ме не убију.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли из тога можемо закључити, да је то оружје било спремно за дејство?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, за време рата, сигурно је било спремно, апсолутно.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок може да се изјасни, да ли је некада раније или да ограничимо на време од његовог изласка из болнице па до тог тренутка, срео или видео ову двојицу људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било једног, било другог, било обадвојицу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тада, никада?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведок после тог догађаја некада срео, чуо, видео ову двојицу људи?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Нисам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли се сећа можда?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама одговарајте, господине Карловићу, нама се окрените.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Он је рекао да је у току тог пута, ајде сазнао пар детаља о томе, да се овај зове Маре, чује да овог другог зову Кина, да ли је ту било неког, ајде да кажем, ширег разговора у току тог пута од места где су Вас ови злостављали, па до места где сте предати полицији?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, пре него што смо ми дошли до те жене у то двориште где сам добио јабуку и воде, ми смо успоставили конверзацију и морам рећи да је Маре био причљивији у тој целој причи и овога знам да сам га питао оно: зашто ми спашаваш живот. Онда ја сам га питао и чини ми се да сам га питао, за Кинеза сам га питао исто, па је ли и он четник, а Кинез ми је тада показао петокраку и вели, каже, ја нисам, видиш шта имам, петокраку, тог се рецимо детаља сећам и то док смо ходали до те куће. Знам да ми је Маре рекао, вели, пријатељу, ја сам твоју главу сачувао, за своју не знам шта ће бити, тако рецимо, сећам се тих конверзација када смо разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је било у том разговору, у тој вашој комуникацији помена, дакле, вере у Бога, части српске војске и тако даље?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пардон, ја се испричавам, ево мало под тим дојмовима. Нешто што је мене, као клинац сам одгојен у вери, када сам питао Мару зашто ми спашаваш живот, он ми је рекао: ја сам Србин који верује у Бога, каже, тако ми је рекао, вели, ето, тог се детаља сећам из тог разлога, што сам, и сам сам мало у таквом одгоју, па, тог се сећам да ми је рекао: ја сам Србин који верује у Бога, зато ти спашавам живот.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је у једном моменту говорио да је дошло, ајде да кажем, неке свађе, препирке између људи који су га спасили и ових којима су га предали. У смислу чега је то било?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Када смо дошли, назад се вратили, онда је Маре одмах напао тог, ја сам га окарактеризирао као Македонца, тог заповедника који је управљао том војном полицијом и одмах му је рекао: зашто то радиш, зашто дозвољаваш да се људи изводе вани. На то је овај реагирао, вели: он је њему исто узвратио, шта то тебе брига, шта те занима, и углавном је чак било до тога, да су се као хтели вербално обрачунати. Овај, тај Македонац је био доста онако пргав, на шта

му је Маре рекао: није проблем, вели, ја сам рањен, са једном руком, али ћу се са таквим говнетом као што си ти одмах обрачунати. Међутим, ту је био и тај заповедник из те војне полиције који је дошао, тај господин средњих година који је онда све то ипак и смирио и смирило се, ето. Углавном исто је било ту доста ватре између и тог, хајдемо рећи Македонца, заповедника и Марета. Маре је нормално му рекао: зашто то радите, зашто дозвољаваш да се људи изводе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да покушамо некакав општи његов закључак свести на једну реченицу. Сведок зна због чега су оптужени ова двојица. Да ли сада, њихово понашање уопште то што су њих двојица учинили према овом сведоку, може повезати са овим због чега су оптужени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, или боље да Вас питамо, ево Ви нам предложите да ли да их осудимо? Немојте браниоче тако, одбијам питање.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам, одбио сам питање и онда Ви на њега нећете одговорити.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Хоћу, хоћу одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете, не дам ја, не може. Одбили смо питање, нисмо дозволили ово питање браниоца, па на њега нећете одговорити.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја могу рећи, добро, ОК, јасно ми је, јасно ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, све сте рекли.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Могу ли само нешто још поновити, господине судца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да завршимо са питањима.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пардон.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих дозволио сведоку да каже то што има, па онда, ако имам на то нешто да питам, ако Ви дозволите, да тако то водимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо чули питање, браниоче?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, сведок рече да има још нешто да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја бих Вас замолио да упозорите пуномоћника Даниловића, упадица, договорили сте се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам чуо.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја сам чуо.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја бих молио господина да поштује све моје патње које сам прошао и ни мало ми није лако овде сведочити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега пуномоћниче, Ви ћете, Ви можете то у некој завршној речи да кажете, али суздржите се коментара те врсте у судници. Ево ја сам сада чуо, дакле, од Вас лично. У том смислу прихватам и интервенцију колеге Калања, и молим Вас колега да на тај начин не реагујемо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих молио, председниче, да нађемо некакав тренутак у овом поступку, да ли у току присуства овог сведока или иза његовог присуства, да разјаснимо ово што колега је сада изјавио. Дакле, инструкуиран од кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, сада нећемо о томе расправљати, сада нећемо о томе да расправљамо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако је потребно да се поново колеги директно обраћам.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Господине судца, могу ли само нешто да додам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега браниоче, питање за сведока, питање за сведока, да ако га дозволимо, сведок ће да одговори на њега, идемо, дакле, тако.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли остали браниоци можда имају питања сведоку? Не. Да ли неко од оптужених има да пита што сведока? Љубоја? Добићете прилику, господине Карловићу, добићете прилику да кажете још нешто.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Добар дан. Господине судија, хтео бих да поставим пар питања Вилему. Прво, када смо излазили из те просторије где су тебе злостављали, ако се Вилим не љути, ја бих поновио шта смо све урадили, мислим, пошто сам сведок, он је тада био под стресном ситуацијом и вероватно не памти. Оно што је било карактеристично њему, то је велика рупа на челу, исечен је по рукама био. Чини ми се, ожилке си имао по телу негде, био си го, полили су те водом.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Напољу је био минус. У том тренутку када сам ја ушао, ти си стајао на столици. Када сам изашао, није прошло петнаест минута, прошло је свега два-три минута, пошто сам, толико ми је требало да одем до Кинеза, који је био удаљен сто метара и који је био код тетка Радојке на ручку. И када сам дошао код њега, било ми је потребно две-три речи да му објасним да је злостављао некога и да ће га убити, ако не дођемо, ја нисам могао да га извучем и када сам рекао тим људима, ако се сећаш мојих речи, ја сам рекао да дају тебе, они су ми одговорили на то: ово није твоја јединица, ти немаш овде шта да тражиш, ово није твој заробљеник. И потегли су оружје, њих тројица који су седели у првом реду. Потегли су оружје на мене. У том тренутку ја сам имао «бровинг» за појасом, наравно нисам могао ништа са њим да урадим, нисам могао никако да га извучем. Када сам отишао до Кинеза и када сам се вратио на улазу, ти си још увек стајао на столици, господин, заправо, да се не обраћам директно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Још увек је стајао на столици. У том тренутку извукли смо, Кинез те је ухватио за руку, ја сам извукао пиштољ, Кинез, чини ми се полуаутоматску пушку да је имао.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Сећам се, сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле, ово није питање оптуженог, ово је подсећање, коментар оптуженог.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Али, поставићу још неколико питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да бих молио да чујем Вас, господине Карловићу. Чули сте сада ову верзију оптуженог Љубоја.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја ћу само овај детаљ што се тиче тог оружја. Оружје је Кинез цело време када је ушао унутра, држао је и ја сам можда мало, нисам довољно емотивно испричао да је то била дословно борба да се ја изведем ван. Маре и Кинез су се борили да мене извуку вани. Они су били са оружјем и друга страна је била са оружјем према њему, ови су ме вукли за руку, јер ме нису дали. Онда Кинез и Мара су ме истргнули ван и извукли на то двориште. Ја можда нисам, ја се испричавам свима, што нисам можда довољно сликовито то објаснио, али сам рекао да је била борба, њихов живот је био угрожен да спасу мој живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте нам рекли, тако смо Вас схватили.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: У том тренутку, он је био хрватски ратни заробљеник и ништа више за мене. Он је био, значи, хрватски, непријатељски војник, заробљен и нисам дозволио да се на такав начин убије. Ништа друго. Значи, није постојао ни један разлог други да га спасимо. У том тренутку када смо потегли оружје, ако се Вилим сећа, ја сам држао пиштољ репетиран, они су држали пушке у нас и ишли смо иза, ишли смо целим ходником тако, држећи једни у друге оружје уперено.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: И тако смо изашли на двориште и ви сте мене ставили на своја леђа, они су имали своје оружје, они су имали своје, једни према другима.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Господине судија, ако ми дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Дословце бих рекао, псовке које смо користили тада, ако Ви немате ништа против?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, кажите, реците све што мислите да треба да кажете.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Јесте, поставио бих питање да ли сам опсовао на овај начин: мајку им јебем, види шта су му урадили.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Јеси, точно тако.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Да ли је тако било?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Точно тако, да.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Да ли је Кинез рекао: можете преко нас мртвих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, рекао је то сведок.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: То сам већ рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је то сведок.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Још само нешто: да ли у том тренутку кроз прозор су искакали и не само да су изашли, него и кроз прозор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећа?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не, они су нахрупили са свих страна, јер су хтели поново мене вратити назад.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: У реду, после тога отишли смо до те жене, заправо до те куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине, господине Љубоја, да скратимо причу.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Још само два питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нису питања, ово су, ово је сада нека Ваша прича коју доживљавам као одређено понављање, у знатној мери понављање, али пошто је Ви поново причате, онда бих закључио да Ви имате некакву другачију верзију, па Вас питам, да скратимо, па Вас питам, да ли је тачно све ово што је сведок говорио данас у судници?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Апсолутно тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, молим лепо.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Само још једно, ево, господине судија, могу ли на пример ово питање, да ли сам се сведоку извинуо и зашто?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Сећам се, чини ми се, када смо се растајали, да си ми рекао да ми се извињаваш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама причајте, господине Карловићу, нама причајте.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да ми се извињаваш, јер, да си Србин који верује у Бога и да све то што се догађа и што ми се требало догодити, да то не раде сви Срби, да ми се у име целог српског народа исприваваш.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Да ли сам рекао да се извињавам у име Србије и Првог светског рата, јер српска војска никада ово није радила?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Точно тако, ево сада сам се сетио.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Да ли сам господину причао о Првом светском рату и о части српској?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Је.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Да, имао бих још нешто додати, на све то. Пре него што смо дошли, пре него што смо дошли, када смо се вратили до Велепромета, да ли је била

још нека свађа можда између високих официра, Кинеза и мене са тим високим официрима и да ли је, ако се сећа тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите, ја се сећам да су и Маре и Кинез врло емотивно доживели то моје стање и да су и када смо дошли код војне полиције, чини ми се пре оног транспортера, да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Карловићу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пардон, испричавам се, да сте се чак и вербално, не могу рећи свађали, али да сте галамили што се догађа, зашто се то не спречи, где је наш закон, где је наша полиција и тако даље. То се сећам још када смо дошли до те куће код тог транспортера.

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Могу ли још само једно подсећање? Да ли је хрватски, не, заправо не хрватски, да ли је, човек је био капетан у гарди, полуХрват, чини ми се артиљерија 155 мм на хаубицама на Овчари, да ли је рекао, свака ти част што ово радиш? Да ли се сећаш тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Мени, да ли је рекао? Свака ти част када си извукао Хрвата, а он је био полуХрват, мислим капетан који је био у нашој војсци, регуларној ЈНА, рекао је мени: свака ти част што ово радиш, што ово чиниш. Да ли, мислим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, у присуству овог сведока?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, тамо на Велепромету?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Сведок је био негде иза мене, али сада небитно, пошто у таквој ситуацији каква јесте, да ли се сећа или не, небитно?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја се једино пријатељу не могу тога детаља сетити, опрости, не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Имате ли још шта да питате што, господине Љубоја?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: То би било моје подсећање на све ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала, можете се вратити.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Извињавам се, пре него што оде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: (пуномоћник Даниловић) Да искористимо то, ово је једна нова ситуација и тако даље, и у вези са њом бих га ја питао, Марете би питао, која је то јединица која је малтретирала овог сведока, мучила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ко су ти људи?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ко су ти људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи, ако знате?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Ја не знам ко су ти људи. Дошао сам зато што ми је мој војник Плави рекао да се шенлучи и да се бацају бомбе и да људи не могу да спавају околу, мислио сам да је моја то јединица. Када сам ушао унутра, затекао сам те људе, зато су они тако и реаговали и рекли: ово није твоја јединица, ово није твој заробљеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, по смештају, локацијски и тако даље, која је то ту јединица?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Ја и Кинез смо причали, колико се ја сећам, Кинез каже да су из Винковаца, Срби који су избегли, а ја, мени се чини да је Крушевац и Лесковац. Да је то добровољачка јединица Крушевац и Лесковац или резервисти. Кинез каже обрнуто, он каже да је из Винковаца, људи који су избегли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Хвала господине Љубоја.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ја се извињавам, да ли он зна тог човека по надимку Белгија и Чеда? То је име, није надимак, али добро?

ОПТ. МАРКО ЉУБОЈА: Никад чуо, а Чеда је било једно двадесет можда, тридесет, тако да то не значи ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро. Хвала, господине Љубоја, можете се вратити. Можда још ко од оптужених има шта да пита сведока? Милојевић, прво Милојевић, видим Вујовић тражи реч. Добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Желео бих прво да поздравим господина Карловића и да кажем да ми је драго што га видим и да ми је криво што се све то десило, али судбина нас је спојила. Хтео бих прво да га питам, да ли се сећа, да ли је певао ову песму, а ја ћу да је предочим која је када сам ја дошао, када ме је Маре позвао, да ли сте певали, да ли су Вас терали да певате песму: спремите се, спремите се, четници?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, да, ја сам морао певати ту песму још док Ви нисте били и неку другу, од Тополе до Бачке, тако нешто, не знам сада тачно.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Можда понављам неке ствари, али бих хтео, имали сте крварење са леве стране, овде крв Вам је ишла, овде сте крварили, када сам ја дошао, били сте до појаса голишави, овако седели сте од врата, мени окренути према леђима, значи, ја када сам дошао, приметио сам када сам ушаоу просторију да је било пуцања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милојевићу, господине Милојевићу, да сада не бисмо опет пуно тога понављали. Ви сте нам већ, има пар месеци описали ту ситуацију, дакле, причали сте нам, чули смо данас сведока, да ли је тачно ово што је данас казивао сведок?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Сведок је све тачно казао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате што да приметите да је што заборавио, а по Вама значајно?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Па, могао бих само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ради евентуалног подсећања, ако немате нешто конкретно да га питате?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Могао бих само једну ствар да га питам: када сам ја ушао у собу са подигнутом пушком сам ушао у собу и рекао сам: шта радите овом усташи, ко вам је дао право то да радите, ко је овај момак, ко је овај човек? Да ми је тај Чеда одговорио: он је наш усташа, не можеш га узети, ми ћемо се са њим играти, радићемо шта хоћемо. Ја сам му одговорио, ако се добро сећа: не можете му ништа радити. Па бих желео на ту тему да поставим једно питање, које овде није речено, да ли се сећа да ми је Чеда одговорио, да је сутра слава, да ли се тога сећа, када сам ја расправљао са њим, не можете, чак сам им рекао ову реченицу, која овде није споменута: ви га нисте заробили.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Тачно, да.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ви га нисте заробили и он не може бити ваш.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Тачно, тачно.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Чеда одговара: ми смо га заробили, он је наш, ми ћемо га убити, ја кажем: не можете га убити, што га нисте убили на првој линији?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Тачно.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Овде га не може нико убити.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Тачно.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли је то тачно?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Апсолутно, све је тачно.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Што се тиче састава људи, желео бих неко објашњење, што се тиче састава људи који су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, а ко су ти људи?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Познато је мени, надимци, Белгија, Спаске, то сте чули, највероватније?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, да.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Спаске, Белгија, Цига.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Била је једна женска особа у тој просторији.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Те женске особе се не сећам, била је, а био је један старији из Винковаца, Чича.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Е, тај ме је и свезао.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Старији из Винковаца, Чича је био, који се исто са мном страховито расправљао и који се држао за пиштољ, не за пушку, јер када сам ја рекао да не може, они су се ухватили за оружје, међутим, ја сам подигао и рекао сам: не дирајте оружје. Маре је у том тренутку држао овако пиштољ, ако се сећате?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Сећам се тога.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: И рекао сам, ухватио сам и ставио сам га иза, јер нисам смео ни поред Карловића да ставим, да не би неко пијан пуцао без разлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, ко су ти људи, која је то јединица, господине Милојевићу?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Казаћу Вам сада, па, били су ту људи из Винковаца. Тај Чича је лично из Винковаца, био је неки Зоља, ако се сећате?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Тог не.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: И било је неких, једно пет-шест младих момака, њих спомиње, када сам рекао: како вас није срамота, да мучите таквог човека пред овом децом који су били голобради, били су у левом ћошку, ако се сећате?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да, да, да.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: И да ми је Чеда одговорио, ево сада ћу се мало изразити некултурно, одговорио ми је ову реченицу: ко им јебе матер, нека се кале. Да ли је то тачно?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Чедо и Белгија су били најагресивнији.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Чеда и Белгија, био је неки ту под надимком, пазите, то је јединица из Винковаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милојевићу, господине Милојевићу?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни једног питања, а све ово сам схватио као подсећање у принципу на, ајде небитне детаље, јер глобалну причу, глобалну причу смо схватили и схватио сам да Ви је не доводите у питање?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ја сам ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, сведок је казивао данас истину?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не, ја сам ово испричао да би, то је све исто испричано, да би дошли до имена одакле су ти људи. То је било питање Марету, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: То су људи из Винковаца, једни људи су из Негославаца и било је три човека, које сам ја запамтио, имао сам контакта у раду са њима, који су били из Србије. Адресе им не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, која је то јединица, у том смислу, ако сте Ви били код Ланчужанина, ако су, не знам ни ја, ови били код Бојковског, ови код Радића, где су били, ко су били, у том смислу?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Одмах ћу Вам ја објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Овде се много причало о формацијама. Никада се није дошло до правог закључка које су формације све деловале тамо. Ви сте тамо имали јединица на Велепромету сигурно једно педесет људи који су се прикључивали и нису се прикључивали јединицама. Ја мислим да су ушли у састав друге чете, та јединица. Значи, из састава друге чете, јер ту су били Негославчани, да су они припадали негослачком батаљону. То је моје мишљење, зато што је тај из Винковаца, Чича који је био, он је припадао негослачком батаљону, јер када смо урадили насеље, десну страну, са њим сам ја имао спој и припадао је негославачком батаљону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милојевићу, господине Милојевићу?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих само једно, са Вама једно разјашњење?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Желео да урадим. Ако сте пажљиво слушали данас сведока?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок каже: ја сам 20. увече био на Овчари?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Целу ту ноћ сам провео на Велепромету, сутрадан пред мрак, сутон?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не, не, не, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сам одведен са Велепромета у ту кућу тамо.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ја сам ноћ провео на Модатексу, ујутру одлазим на Велепромет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, на Модатексу, па Велепромет, и потом, после подне, дакле, наредног дана у односу на Овчару, наредног дана увече се дешава ово у овој кући? Је ли тако?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да. Ја сам га ради тога и питао за ту славу која је била, за ту славу, овде још није утврђен дан стрељања, колико се мени чини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите то, нећемо то сада. Ја сада само питам Вас, Милојевићу, ово, овај догађај о коме је сведок данас говорио, о коме сте нам Ви говорили, дајте га Ви сместите временски?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ја ћу га смести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте га Ви сместите временски у односу на Ваш боравак на Овчари?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Па, ја ћу га сместити временски да је то било 20. када сам се вратио са Овчаре. Ја га смештавам ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан када сте Ви били на Овчари, па се вратили са Овчаре?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Тај дан, да. Јер поставићу само још једно питање, ако може? Да ли је господин Карловић икада после тога срео Штуку, осим на Овчари? Осим на Овчари?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Нисам га срео. Не сећам се.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: А позваћу се на изјаву господина Бергхофера, где пише, у изјави господина Бергхофера, да је господин Карловић био извођен са Модатекса. У изјави Бергхофера или Чакалића, сада, има то тачно и записано, колико ми се чини, да је изведен са Модатекса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чакалић је рекао са Велепромета, добро. Чакалић је рекао са Велепромета.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Из Модатекса нисмо извођени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Бергхофер не говори.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не, не, онда је господин Чакалић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чакалић, Чакалић.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И говори о Велепромету. Добро. Говори о Велепромету, сигурно.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: И више немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли ћете ми дозволити да се поздравим са господином? Само једанпут у животу да се рукујемо, можда се више никада нећемо видети?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, замениче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли могу само да поставим питање, да ли бих могао да искористим прилику што је ту оптужени Милојевић ради разјашњења у овом правцу како сте Ви поставили питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, наравно?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је то први пут када он види та лица из те формације за које каже да су делом Негославци, Винковци, из Србије, да ли је то први пут када их он тада види у овом догађају који он описује, везано за овог сведока који данас сведочи или је он њих знао од раније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте разумели питање? Ови људи о којима сте говорили, Белгија, Чеда, Чича, Спаске, или, како рекосте, да ли их Ви тада први пут видите или сте их знали и од раније?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Гледајте, неке од њих сам срећао, а неке од њих сам први пут видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Значи, неке сам срећао, значи то сам објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И од раније?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ми смо имали састав, на пример у Цветном насељу, шалови, па се измешају шалови, значи, неке сам сретао, неке не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У каквим је односима он био са њима пре овог догађаја, пошто каже да их је виђао и раније, Цветно насеље или како рече?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, нисам баш разумео питање?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли су били у неким сукобима или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, да ли је он лично био?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да, да?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас заменик Тужιοца, пошто сте неке од њих сретали од раније, да ли сте можда са неким од њих или са више од њих, били у каквим сукобима?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Не, нисам имао потребе, нисам се дружио са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Мој једини контакт је био са њима онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пита Вас заменик Тужиоца.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Можда је било неких сукоба једанпут у Цветном насељу, али не мислим лично са тим лицима, него са том четом, када су оставили два мртва, два рањена, па смо ми извлачили њихове мртве и рањене људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него са овим људима, са Белгијом, Чедом, тим људима?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ту је могло бити негативног мишљења, али иначе, никаквог личног сукоба нисам имао никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Хвала. Ја немам ништа против да се Ви поздравите међусобно. Да?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли господин Милојевић је знао да је господин Карловић првобитно био на Овчари? Да ли је, значи тада када је видео, сазнао да је он првобитно био на Овчари?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Ко да ли је био на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Карковић?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Гледајте, први пут сам чуо за име Карловић, у оном тренутку када је Љубишић Мирко овде сведочио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Вас пита само, пуномоћник Вас пита, да ли сте те вечери када се дешава ово што се дешава, док сте са њим комуницирали, водили га тамо, да ли сте имали сазнања, да ли сте знали можда да је он био претходне вечери на Овчари, односно, да је уопште био на Овчари?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Слабо ја Вас чујем, тотално, не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо ме чујете? Да ли сте тада знали да је он тада био на Овчари, да је и он био на Овчари, ево?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Нисам знао, док није Љубишић Мирко испричао причу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Гледајте, ја сам ту причу, тај случај описао у полицији, значи у полицијској истрази која је вођена по питању Овчаре. Ја сам описао случај који се десио, у Београду, у УБПОК-у господину Васовићу и описан је комплетан тај случај, али нисам могао да га сврстам петнаест година, да ли је то било дан пре, да ли је то било дан после, ипак је то много времена прошло и нисам могао да га сврстам у случај саме Овчаре. Зато нисам навео овде, јер оно што нисам сигуран, не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Е, тек сазнањем Љубишић Мирка, вратио ми се филм, јер сам повезао догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је господин Карловић у неком тренутку поменуо Овчару или Штуку?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите, нормално да сам шутео, нисам спомињао, нити сам шта причао о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете се поздравите, уколико желите. Видим да је жеља обострана и немам ништа против. Добро. Довољно је, хвала лепо, можете се вратити, господине Милојевићу. Господине Карловићу, добро, нису искористили прилику пре, па сада. Господине Карловићу, има нешто да Вас пита оптужени Вујовић. Хоћете Ви, браниоче? Сачекајте мало, господине Вујовићу, само моменат. Бранилац би.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да сам очекивао да ћете дозволити сведоку да након тога што сам ја сео да каже то што је хтео да каже, ја бих ако дозволите кроз форму питања, да

одговори, дакле, да ли је по питању данашњег доласка и садржине исказа, инструкисан од било кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали са било ким, везано за данашње Ваше сведочење?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ево ја ћу, мало ми је жао што господин није увиђаван према мени, ако неко жели да кривци одговарају, онда сам то ја и молим Вас будите увиђавни што се тога тиче. Ја сам чак сам господину Дозету рекао, па, чујте, па, нећемо ми обавити какав разговор или нешто. Вели он мени, он је мени рекао: нема потребе, ти само требаш доћи и рећи своју истину. Ако је та истина иста као што је прича од мог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разговарали сте са браниоцем, адвокатом Дозетом?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, човек је ступио први до мене, нико није могао ступити у контакт, осим човека који је успео доћи до мене. И на крају крајева, доста је то све било, ја сам то осетио онако прилично неорганизирано. Ја сам такав дојам имао. Међутим, ваљда је то већ све рутинирано, па је на крају све то испало како треба. Човек је са мном ступио у контакт, ја сам питао, хоћемо се ми шта налазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам, телефоном?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Он је мени рекао: не треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ступили у контакт?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, не знам, пре једно два месеца, када се уопште сазнало да ја негде јесам, јер ја сам се селио и мењао адресе, правим кућу па нисам био на тој адреси где јесам и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Јер, ја сам и сам рекао: хоћемо се ми, када сам се спремао за сведочење у Хагу, онда сам са тим истражитељима имао и разговоре и причао сам своје приче неколико пута, исте приче и тако даље и мислио сам и да је логично, мислим да ја као, да се нађем са човеком, међутим, он ми је рекао да нема потребе. Али стварно, ја бих Вас молио, мислим, ако нетко жели да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се до јуче и за све ово време до сада, до јутрос нисте нашли са њим и ја сам гарант, то знам, то знам, сигурно.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Нисам Вас сада уопће разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесу ови други, није битно. Колега Дозет је желео објашњење. Оптужени Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Прво Маре пита да се поздрави са пријатељем, стварно би хтео да се поздрави, ако може, па да ја наставим са питањима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви његов бранилац, заступник?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па, не, пошто не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, желели сте нешто да питате сведока?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се, извињавам се. Ја само преносим. Питање, овај, да ли се аутобуси, када сте изашли из болнице, значи са друге стране, овај, Ви сте, овај, са оне споредне стране, не главни улаз, него споредне стране, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, на стражњи излаз.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли су аутобуси били окренути према Борову или према касарни, када су кренули аутобуси?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Колико се сећам, јао, сада, ми смо се доле ниже мало окретали са аутобусима. Чини ми се, али не могу сто-посто тврдити да су аутобуси били окренути према Борову, али нисам сигуран. Нисам сигуран.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, добро. На Модатексу када сте били, то је било сутрадан, је ли тако? Тако сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те вечери.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те вечери.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Те вечери?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: На Модатексу сам завршио 20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те вечери је био целу ноћ на Модатексу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли, тамо сте рекли да су били жена, деца и неки старији људи, је ли тако?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је било можда приче да су ти аутобуси, ти људи да су враћени са неког прелаза и да их није хтела примити Хрватска или нешто слично томе?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Немојте се љутити, али не сећам се тога. Не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То би било то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени Вујановић?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Питајте сведока, да ли је било ко могао извести некога из хангара или је морао питати некога од ауторитета тамо, шта је он рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је о тим својим сазнањима и запажањима већ рекао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Говорио је о ауторитетима, е сада, ја питам сада за извођење, да ли је било ко могао извести било кога и одвести?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате тако што, господине Карловићу? Да ли Ви имате ту неку представу о томе, да ли је могао било ко било кога да изведе?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Што је људи изведено, док сам ја био тамо, док је наша група била, било је нас седам што се ја сећам и тај дечко инвалид. Сада не знам како бих одговорио на ово питање, да ли је нетко могао – не знам како да одговорим на питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно је, добро. Вероватно је неко од ауторитета могао, е сада је то оно што ја употребљавам реч «вјеројатно».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је познавао човека по имену Вранчић Јосип? Он је био судач фудбалски.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не знам, нисам чуо никада за то име.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А Јањић Борислав?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Исто нисам чуо за то име. Ја сам из Загреба, мени су сва та имена, можете рећи још које име, али ја ако се сетим рећи ћу, а ако не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је у болници видео присуство лекара без граница?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не сећам се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли има нека сазнања о предаји митничког батаљона на Митници?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Имам сазнања по којој линији: ја када сам доведен у Сремску Митровицу распоређен сам у собу, где су боравили људи који су пре пар дана заробљени на Митници. Значи сва сазнања која сам могао добити, добио сам од људи који су били у тој собу, особно некаквих сазнања нисам могао имати на другачији начин.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се сећа можда датума те митничке групе?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: А, не, не могу, уопште не знам када су се они предали, чак се сада више ни прича што сам разговарао са њима не сећам. Да ли је то 17., 18. или 19. не знам, појма немам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли може да опише саму кућу у којој је боравио и где је био тучен? Значи, не прилаз, не улицу, него саму кућу, намештај, собе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам шта добијамо са тим, господине Вујановићу?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па, да видимо, можда неко од нас ипак се сети тако неког детаља и да сазнамо која је то јединица што га је малтретирала?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Могу ја одговорити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, гледајте, ако се не може неко сетити детаља, да је неко малтретиран, онда ће се још мање сећати детаља, намештаја или, мислим, не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је у тој просторији?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Пазите, стол, столице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа карактеристично, ништа посебно карактеристично, што би, претпостављам да је ова судница у значајној мери врло аутентична и посебна и тако даље, па у том смислу схватите ово питање, та просторија у којој сте Ви, да ли је по неким намештајима, по било чему специфична, уколико се сећате, наравно?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, не знам шта бих сада наводио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа посебно, добро.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Чини ми се да је кућа била, један део је ишао равно, и овако, да је овако нешто, као слово «Т» или «Л» или тако нешто, ево, рецимо, ако то може бити некакав детаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не знам шта би о намештају причао.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Не знам да ли сам пречуо, да ли је сведок рекао да ли је било извођења из аутобуса у касарни?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Је, је.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Ко је то чинио? Војска или ови други?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, ови други, војска је чувала, наводно, а ови други су изводили.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је око аутобуса било официра ЈНА у том моменту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војника, ту док су у касарни?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, било је, нормално, ја опет говорим, било је и једних и других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И једних и других око аутобуса?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Да. У аутобусу су била чак два војника, они су чували, у аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У аутобусу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: По двојица.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је сведок чуо, док је боравио у Велепромету и Модатексу, за име Топола?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Јесам.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли знате нешто више о Тополи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте само чули или сте видели особу под тим надимком, особу коју неко тако ословљава?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја сам Тополу негде чак и видео, али не могу се више сетити, да ли је чак Топола и дошао на Модатекс или да ли је био Топола пред хангаром Овчара или у војарни вуковарској. Негде сам га видео и знам да је то Топола. Ако ме сада питате по чему знам, немам појма, али знам да је тај човек био доста, ја бих рекао «рекламиран», хајдемо тако рећи или изразити. Сви су знали за тог Тополу. Сада, откуда га ја знам, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, евентуално, тог лика, тог човека, онако у целини, на било који начин?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Једино што бих се ја могао сетити, али гледајте, сада улазимо у једну сферу у којој се не бих хтео ја сам као сведок компромитирати, јер ми то није у интересу, поново понављам, у интересу ми је једино да кажем истину. Оно што ја могу Тополу ставити у некакву своју меморију, чини ми се да је био вишљи од мене, ширих рамена и да је имао бркове, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Значи, не можете да га сврстате у некакву радњу на Велепромету, било дозвољену, било недозвољену према?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, одговорио је, господине Вујановићу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, добро. Да ли је сведок чуо за име Боро Крајишник док је боравио на Велепромету?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ја се више не сећам тог имена. Нисам добро одговорио. Не да се више не сећам, него се не сећам тог имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сведок може да опише, како је изгледала та жена што је рекла да га силују, па ће на крају, виша, нижа, плава, црна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се ње сећате, у том смислу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Сећам се да је она седела на столици преко пута мене. Знам када ми је Чедо упериио пушку у главу, да је она говорила: немој Чедо, отићи ће мозак по мени, шта ти је, немој сада пуцати, после ћеш и тако, али бићу искрен, пошто је она можда била и најагресивнија међу њима, био сам сретан да је не гледам. Не сећам се уопште како је изгледала. Мислим не могу се упустити у некакво детаљније описивање, не могу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се том приликом спомињало име или надимак Бора Крајишник? Том приликом када је та жена Вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се уопште тога имена.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли сведок може некога да издвоји из оне две групе што су се мењале у малтретирању у хангару и на Велепромет, по нечему карактеристичне? Рекао је да су биле две групе што су се мењале, е сада, може ли да некога издвоји из тих група?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Велепромету?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Па, ја сам само запамтио тог једног што је био мало карактеристичан, знам да је био млађи човек, да је имао онако дугачку, али ретку браду. Имао је ту капу.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли је на Велепромету са њим неко обављао неки информативни разговор или тако нешто?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ма, не, никакав.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: А друге заробљенике?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то испитивање, полицијског типа? Ко си, шта си, где си, у којој си јединици био, када си дошао, ко је са тобом у јединици, ко ти је претпостављени старешина био и тако даље?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ништа?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ништа, ништа, само смо стрпани ту у собу и дељени смо на забаву, ако се морам тако изразити.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли има сазнања да је неко други испитиван, не мислим сада на сведока?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Ко је изведен, ја сам се једини жив вратио. Ко је изведен, није се никада више, што ја знам, појавио. Изведен је и дечко од 13 или 14 година и убијен исто, из просторије у којој сам ја био. То су била два брата у тој просторији и они су хтели старијег брата извести вани, млађи брат се расплакао, онда су они рекли: седни ти, старији, извели су млађег и убили га. То смо чули када су га убили и мучили, када је дете запомагало.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Господине председниче, да ли могу ја нешто да питам Вујановића, што нема везе са овим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Из овог предмета, нема везе са сведоком, то сам рекао. Када ћу моћи, хоћу ли моћи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По процедури, тешко да ћемо доћи у такву ситуацију.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По процедури, тешко да ћемо доћи у такву ситуацију.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Зато сам ја то сада и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали смо прилику.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мислим, битно је за предмет и за моју странку коју заступам, она тражи да то питање поставим. Ја ћу да Вам кажем, није никаква мистерија, ништа није то опасно. Једна жена, мајка, која је ту, која је мене овластила да је заступам, је чула и ја то имам у записнику, само не могу да се сетим, да је Станко Вујановић питао једног сведока, да ли познаје Бекету Горана, а он је рекао: не. Е, сада, та жена, пошто је то њен син, она се интересује, откуд Станко зна за њега, он није на списку ових на Овчари, али је ту на овом ширем списку. То је питање, није никаква мистификација.

Даљих питања сведоку нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Карловићу? Желели сте још нешто да питате сведока?

НАТАША КАНДИЋ: Да. Само, пошто је поменуо овог дечака који је изведен и убијен и његов брат, да ли можда зна о коме је реч?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Гледајте, тај човек чак мени је кући дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угасите микрофон, колега Тодоровићу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Тај човек је мени негде, када сам ја изашао из логора и дошао кући, био је једанпут код мене, то је човек који је тотално психички уништен, нажалост, после тога се више никада нисмо ни видели, ни срели. Где је тај човек, да ли је данас, још увек, дај Боже, жив, немам појма. Углавном знам да човек више не функционира, да муца, да се тресе сав и тако даље. Нажалост, ево, нисам остао никада у контакту са тим човеком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Карловићу, ми за Вас питања више немамо. Али, ево сада је прилика, желели сте још нешто да кажете, ако сам Вас добро схватио?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Једна од ствари које сам хтео рећи, мало ме ово, хајдемо рећи, узнемирило, јер волео бих и једну и другу страну, знам да суд има своје норме и да свака страна има своје интересе, али молио бих вас све да схватите, да сам овде дошао рећи истину и ја данас сигурно не бих био жив, да своје животе испред мене нису ставили и Кинез и Маре и молим Вас да то узмете у обзир, а верујем да је и страни која заступа оштећене и верујте ми да сам и ја на тој страни, исто желим да сви они што су погинули на тој Овчари, или било каквим догађањима у оквиру значи ратних злочина, мени је такође, нормално да ми је у интересу да кривично одговарају. Али, верујем, да нити одбрани, нити страни која тужи, значи није у интересу да у затвору буду људи који вероватно нису никога убили. Ја особно, то је оно што ја мислим, када се сетим на који начин су поступали Маре и Кинез, не верујем да су ти људи онда могли хладнокрвно некога убити. То је моје мишљење које сам хтео, ево, на крају рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Господине Љубоја, ово је једна специфична посебна ситуација. Ја ћу дозволити да Ви, јер сам видео да Ви желите, да се и Ви поздравите са господином Карловићем и дозволићу, дакле, као и господину Милојевићу, да се поздравите са Карловићем. То је прилика. Када ћете следећи пут имати вас двојица, велико је питање, па сада, изволите. Добро. У реду је.

НАТАША КАНДИЋ: Могу ли још једно питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, доста је било. Господине Карловићу, да ли тражите неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Не тражим никакве трошкове, платили сте ми једно ноћење у хотелу и то је довољно. Да је требало, ја бих сам то све платио, осећам неку захвалност према тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Суд Вам се захваљује што сте се одазвали позиву. Хвала лепо. Можете ићи.

СВЕДОК ВИЛИМ КАРЛОВИЋ: Хвала Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми бисмо требали наставити сутра по плану у 9 и 30, нећемо у 9 и 30, дакле, сви ово овако схватите усмено, примите на знање. Колеге које нису дошле данас, биће ускраћени, па ће можда једно пола сата нас чекати. Наставићемо сутра у 10 и 15, јер у пола десет ћемо у овој судници радити неки други предмет, неће то бити дуго, па и режији треба одређено време да технички пребаци се са једног предмета на други, према томе, дакле, наставићемо сутра у 10 и 15 сати. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА